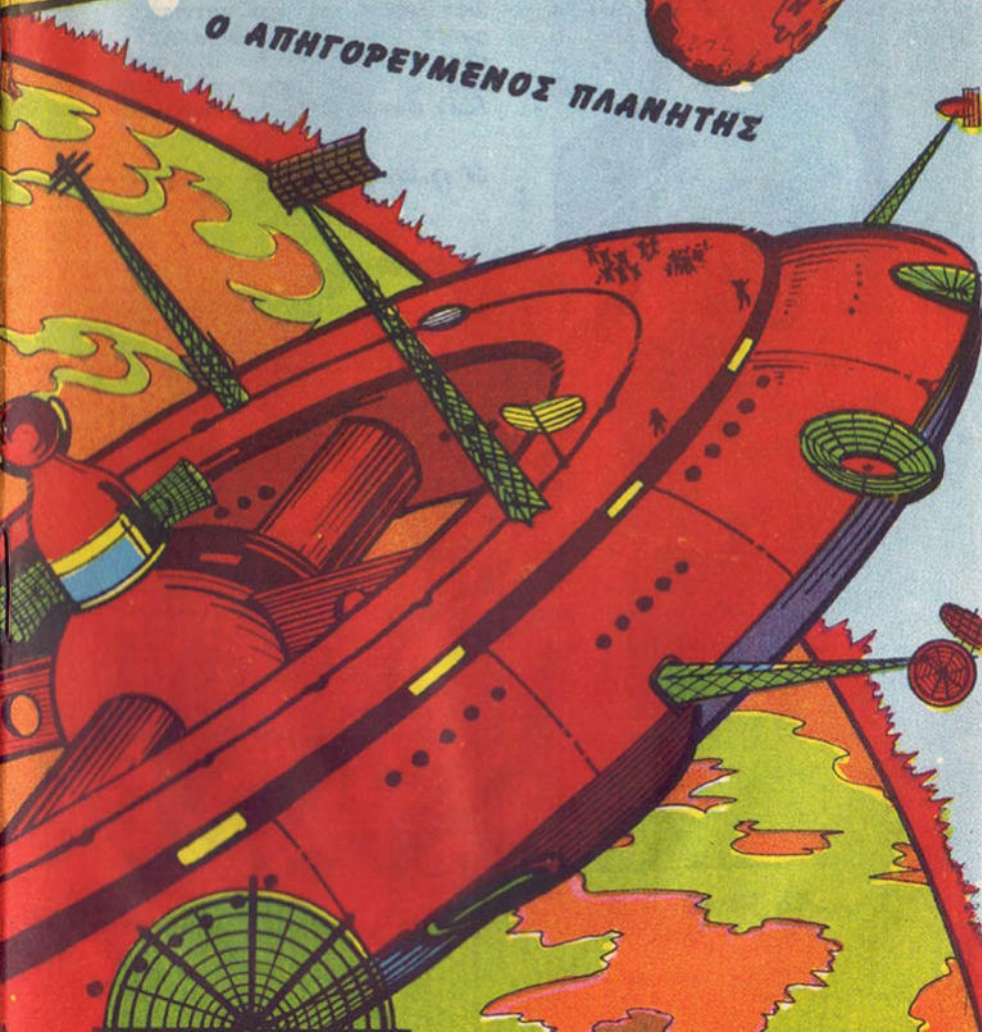

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΠΛΑΗΤΗΣ

Ο ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΙΝΑΙ πολύ παράξενη αλλά και δραματική ή θέσι του αστροναύτη ντέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν και των φίλων του. Έχουν έρθει σ' έναν άγνωστο και παραδεισένιο πλανήτη, ώδηγημένοι από το ήμερολόγιο του έπιστήμονα Πώλ

Ή φλόγα τής ακτίνας τύλιξε το
συχαιμένο πλοκάμι...

Ἄιωνοὺς ποὺ θρῆκαν νεκρὸ στὸ Διάστημα (*) γιὰ νὰ σώσουν τοὺς συντοδofους του ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ ἕνας ἄγνωστος κίνδυνος. Στὸν πλανήτη αὐτὸν κατοικοῦν μερικά πλάσμια ποὺ μοιάζουν μὲ γυναικὲς πεντάμορφες σὰ νεράιδες. Ἐνῶ ἀποβιβάστηκαν στὸν πλανήτη, οἱ φίλοι τοῦ Σέρινταν τὸν ἐγκατέλειψαν χωρὶς λόγο, παρασυρμένοι, ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιά δύναμι, πρὸς τὴν πολιτεία τῶν σειρήνων. Ὁ ντέκτιβ ἔπειτα ἀπὸ ἀσκετὲς προσπάθειες τοὺς βρίσκει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύβες τῆς πολιτείας νὰ καταβρογχίζουν διάφορα φοῦτα ἐνῶ ἀπέναντί τους βρίσκονται πέντε σειοήνες καὶ ἀνάμειξά τους ἀρκετοὶ ἀνθρώπινοι σκελετοί.

Ἡ Νάνσυ, βλέποντας τὸν Σέρινταν νὰ μπαινῇ στὴν εἴσοδο, τρέχει νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ μὲ κλάματα.

— Τζόε!, τὸν παρκαλεῖ, γάρε με ἀπὸ δῶ, πάμε νὰ φύγουμε Τζόε! Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴ Γῆ!

Τὴ στιγμή ἐκείνη πλησιάζει κοντὰ τοὺς Ἀῆ Πό.

— Ἀλλό, Τζόε!, κάνει χοροπηδώντας. Πέταξε αὐτὸ τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾷς στὰ χέρια σου. Ἐδῶ, δὲν ὑπάρχει κανένας ἐχθρός...

Ὁ Σέρινταν οἶχνει μιὰ ματιὰ στὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ἐξασκουθεῖ νὰ τρώῃ μὲ ἄ-

πληστία τὰ φρούτα καὶ νοιάθει ἕνα ρίγος νὰ διατρέχῃ τὸ κορμὶ του. Τοῦ φαίνεται πὼς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἔχουν τὴ σφραγίδα τοῦ θανάτου.

— Μίκυ, τοῦ φωνάζει, δὲν μὲ βλέπεις;

Τὸ Ἑλληνόπουλο γυρίζει καὶ τὸν κυτᾷ μὲ ἕνα βλέμμα γεύατο μίσος. Ἐπειτα, τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του χαλαρώνονται ἀπτόμα κι' ἀρχίζει τὰ κλάματα.

— Μὴ μὲ παίονετε μαζί σας, κύριε Σέρινταν, τὸν παρκαλεῖ. Θέλω νὰ μείνω καὶ νὰ πεθάνω ἐδῶ!

Στὸ λαϊμὸ τοῦ Σέρινταν κάθεται ἕνας κόμπος. Ἡ Νάνσυ τὸν παρκαλεῖ νὰ φύγουν κι' ὁ Μίκυ τὸν ἱκετεύει νὰ μὴ τὸν πάσῃ μαζί του!

Πλησιάζει κοντὰ του καὶ κάθεται δίπλα του, χαϊδεύοντας μὲ σπορῆ τὸ παιδικὸ τοῦ κεφάλι. Ὁ Μίκυ ἡσυχάζει κι' ἀρχίζει πάλι νὰ τρώῃ λαίμαργα τὰ φρούτα ποὺ ἔχει μπροστά του. Ὁ Σέρινταν, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ γέρι του, κυτᾷ τὶς σειρήνες. Κάθονται ἀμύλητες καὶ τοὺς κυτᾷ τὸν περὶεργα. Ἐγουν μάλιστα σκιστὰ καὶ μοιάζουν μὲ Γιαπωνέζες. Φοροῦν ἢ κάθε μιὰ κι' ἀπὸ ἕνα πέπλο διαφορετικοῦ χρώματος. Μὰ τὰ πέπλα τοὺς δὲν εἶναι ἀπὸ ὕφανσμα ἀλλὰ ἀπὸ διαφανὴ χρωματιστὰ φύλλα, τόσο λεπτὰ ποὺ μοιάζουν μὲ μετάξι. Ἐπειτα τὸ βλέμμα τοῦ ντέ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Υπεράνθρωπος», τὸ 19, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ βασίλισσα τῶν Ἀστρων».

τεκτιβ πέφτει στοὺς σκελε-
τοὺς καὶ ἀνατριχιάζει. Ποιὸς
ξέρει τί τρομερὸ θάνατο νὰ
βρῆκαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
μέσα σ' αὐτὴ τὴν καλύβα...
Μήπως τοὺς σκότωσαν οἱ ἴ-
διες οἱ νεράιδες;

Νοιώθει ἓνα χέρι νὰ τοῦ
προσφέρει κάτι. Εἶναι τὸ χέ-
ρι τῆς Νάνσυ καὶ τοῦ προσφέ-
ρει ἓνα καθαρισμένο φρούτο.
Ὁ Σέρινταν τὸ παίρνει καὶ
τὸ βάζει στὸ στόμα του. Τέ-
τοια νοστιμάδα δὲν ἔχει δοκι-
μάσει ποτὲ καὶ σὲ τίποτε!
Τὸ καταβροχθίζει καὶ ζη-
τάει καὶ δεύτερο. Ἐτοιμάζε-
ται νὰ τὸ φάῃ κι' αὐτό, ὅ-
ταν ξαφνικὰ σταματᾷ λὲς
καὶ καρφώθηκε μιὰ ἐπίμονη
σκέψις στὸ νοῦ του... Ἡ Νάν-
συ τὸν κυττάζει περίεργη.

— Γιατί δὲν τὸ τρώς; τοῦ
λέει.

Στὸ μέτωπο τοῦ ντέτεκτιβ
ἀναβλύζουν σταγόνες ἰδρώτα.
Τὸ πρόσωπό του ἔχει πάρει
μιὰ παράξενη σύσπασι καὶ
τὰ φρύδια του σουφρώνουν.

— Δὲν σοῦ ἀρέσει; τὸν
παρακαλεῖ ἡ Νάνσυ καὶ δο-
κιμάζει νὰ τοῦ βάλῃ τὸ
φρούτο στὸ στόμα.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ
παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καὶ
τὸ πετάει μακριά. Ἐπειτα
σηκώνεται ὀλόρθος καὶ οὐρ-
λιάζει:

— Μὴν τρώτε ἄλλα! Πρὸς
Θεοῦ μὴν τρώτε!

Τρία ζευγάρια μάτια τὸν
κυττάζουν παράξενα. Κανεῖς
τους ὅμως ἀπὸ τοὺς τρεῖς φι-
λους δὲν τὸν ὑπακούει. Ὁ Λή-
πὸ ἀρπάζει ἓνα φρούτο ποῦ

μοιάζει μὲ παραγινωμένη
ντομάτα καὶ τὸ πετάει στὸ
στόμα του, καταβροχθίζον-
τάς το ἀμάσητο, μὲ κίνδυνο
νὰ πνιγῇ.

— Σὰς εἶπα νὰ μὴν φά-
τε!, οὐρλιάζει πάλι ὁ Σέριν-
ταν. Θὰ πεθάνετε ὅλοι σας,
τὸ καταλαβαίνετε; Τὰ φρού-
τα περιέχουν δηλητήριο!
Σὰς διατάζω νὰ σταματήσε-
τε!

Οἱ φλέβες στὸ λαιμὸ τοῦ
φουσκώνουν ἀπὸ τὴν ἀγωνία
καὶ ὁ ἰδρώτας τρέχει τώρα
σὰν ποτάμι ἀπὸ τὸ μέτωπό
του. Βλέπει πὼς κανεῖς δὲν
τὸν ὑπακούει, οὔτε κι' αὐτὴ
ἡ Νάνσυ ἀκόμη. Τοῦ ἔρχε-
ται κάτι σὰν τρέλλα. Μὲ τὸ
φρούτο ποῦ δοκίμασε, κατὰ
λαβε πὼς περιείχε ἓνα δρα-
στικὸ δηλητήριο, τὰ μάτια
του θάμπωσαν καὶ τὸ μυαλό
του ζαλίστηκε. Ξέρει τώρα
ποιὸς εἶναι ὁ μυστηριώδης
θάνατος ποῦ ἀπειλεῖ κάθε
Γήινο ποῦ πατάει σ' αὐτὸν
τὸν πλανήτη. Δὲν εἶναι οἱ
σειρήνες ἀλλὰ τὸ δηλητή-
ριο! Ἐνα δηλητήριο ποῦ ὑ-
πάρχει στὰ φρούτα κι' ἴσως
καὶ στὸν ἀέρα ἀκόμα!

— Νάνσυ, Μίκυ, πάμε νὰ
φύγουμε!, φωνάζει.

Ἡ Νάνσυ ξαπλώνεται πά-
νω στὸ μαλακὸ στρώμα τῶν
φύλλων καὶ ἀρχίζει τὰ γέ-
λια.

— Νὰ φύγω ἀπὸ δῶ; λέει.
"Οχι δά! Δὲν τὸ κουνᾷς
ρούπι!

Ὁ Σέρινταν ἀπελπίζεται.
Καταλαβαίνει πὼς οἱ φίλοι
του ἔχουν μισοτρελλαθῇ κι'

ὅτι πρέπει νά ἐνεργήσῃ τὸ γρηγορώτερο γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ καὶ νὰ σωθῇ καὶ ὁ ἱδιος. Κάθε ὥρα ζωῆς στὸν πλανήτη αὐτόν, ἰσοδυναμεῖ μὲ αὐτοκτονία. Δὲν χάνει τὸν καιρὸ του σὲ σκέψεις. Ἀρπάζει τὸ Μίκυ καὶ τὸν βγάζει ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Ὁ Μίκυ φωνάζει καὶ διαμαρτύρεται μὰ ὁ Σέρινταν τὸν κρατᾷ γερά καὶ τρέχει. Ἔχει σκοπὸ νὰ τὸν φυλακίσῃ στὸν «Πρωτέα» κι' ἔπειτα νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ πάρῃ καὶ τὴ Νάνσυ μὲ τὸ Λή Πό.

Φτάνει καταϊδρωμένος στὸν «Πρωτέα» καὶ κλείνει τὸ Μίκυ σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο, κλειδώνοντας τὴν πόρτα. Ἐπειτα γυρνᾷ τρέχοντας στὴν πολιτεία τῶν σειρήνων. Μὲ πολὺ κόπο καταφέρνει τὴ Νάνσυ καὶ τὸ Λή Πό νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, λέγοντάς τους τάχα πὼς ὄρῃκε ἓνα μέρος ὅπου εἶχε ὑπέροχα φρούτα. Ὅταν φθάσῃ κοντὰ στὸ ἀστρόπλοιο, ἀναγκάζεται νὰ τοὺς βάλῃ διὰ τῆς θύρας καὶ τοὺς δυὸ μέσα.

— Κύριε Σέρινταν!, διαμαρτύρεται ὁ Λή Πό, ἀφήστε με νὰ βγῶ γιατί θὰ τὰ κάνω ὅλα γυαλιὰ καρφιά ἐδῶ μέσα!

Σηκώνει τίς γροθιές του νὰ χτυπήσῃ τὰ λεπτὰ ὄργανα πλεύσεως. Μὲ μιὰ γροθιά ὁ Σέρινταν τὸν βγάζει νῶκ—ἄουτ καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὸν δέσῃ γιὰ νὰ μείνῃ ἡσυχος. Ἐπειτα ὁ ντέτεκτιβ βγαίνει ἔξω καὶ ἀπὸ ἓνα δέντρο κόβει ἓναν καρπὸ. Σκοπεύει νὰ

τὸν ἀναλύσῃ γιὰ νὰ δεβαιωθῇ ἂν περιέχῃ δηλητήριο ἢ ὄχι.

ΞΑΦΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

ΤΟ ΑΣΤΡΟ-ΠΛΟΙΟ ἔχει ἐγκαταλεῖψῃ τὸν πλανήτη τοῦ θανάτου καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴ Γῆ. Ἡ ἀνάλυ-

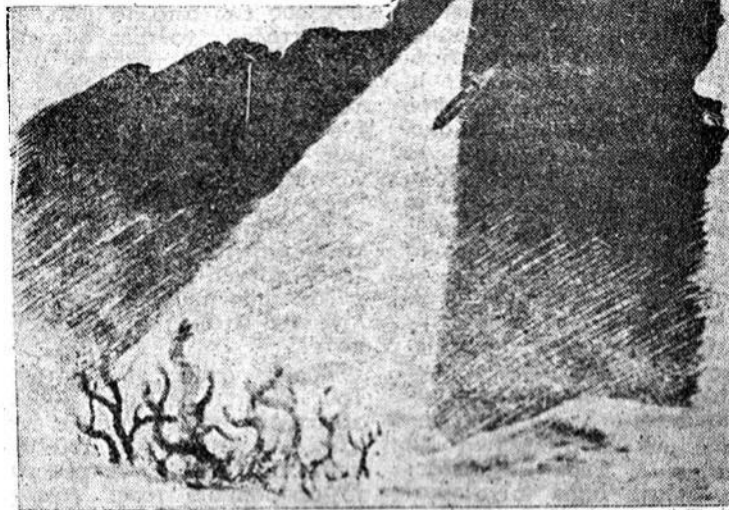
σις ποὺ ἔκανε ὁ Σέρινταν στὸ φρούτο καὶ στὸν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα ἀπέδειξε πὼς ὅλα στὸν παραδεισένιο αὐτόν πλανήτη εἶχαν μολυνθῇ ἀπὸ ἓνα ἄγνωστο δηλητήριο ποὺ ἔμοιαζε μὲ ναρκαωτικό. Οἱ Γῆ ἴναι ποὺ ἀνάπνεαν ἢ ἔπρωγαν κάτι, πάθαιναν μιὰ ἀργὴ δηλητηρίασι καὶ δάδιζαν ἀργὰ ἀλλὰ σίγουρα πρὸς τὸ θάνατο.

— Ὑποπτεύομαι πὼς ὄλοι οἱ Γάλλοι θὰ πέθαιναν, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ ντέτεκτιβ στοὺς φίλους του ποὺ ἔχουν συνέλθει ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἔνεσι ποὺ τοὺς ἔχει κάνει. Ἡ ἀποστολή μας ἀπέτυχε, εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ἀντιληφθήκαμε νωρὶς τὸν κίνδυνον καὶ σωθήκαμε ἐμεῖς.

— Πῶς λέτε νὰ ἐφυγε ὁ Πῶλ Ἀρνούλ; ρωτᾷ ὁ Μίκυ.

— Θὰ χρησιμοποίησε καὶ μιὰ ἄκατο—πύραυλο. Ὁ Ἀρνούλ μποροῦσε νὰ φύγῃ μὲ τὸ ἀστρόπλοιο του, προτίμησε ὅμως νὰ τὸ ἀφήσῃ μῆπως τυχὸν καὶ μετανοιώσουν οἱ φίλοι του. Κάποιος ἀπὸ τοὺς

ἀτρείδους μετεωρόλιθους δὲ
 μως θὰ χτύπησε τὴν ἄκατό
 του καὶ βρέθηκε νεκρὸς στὸ
 κενὸ γιὰ νὰ τὸν συναντήσου-
 με πυχαῖα ἐμεῖς. Θὰ συνδε-
 δῶ τώρα μὲ τὸν Χόδαρτ γιὰ
 νὰ τοῦ ἀναφέρω τὰ ἀποτελέ

Μιά φωτεινὴ δέσμη ξεκίνησε ἀπὸ τὸν ἱπτάμενο δίσκο.

σματα τῆς ἀποστολῆς μας.
 Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ Γη-
 ῖνη Κοινοπολιτεία ὥστε νὰ
 ἀποφεύγῃ τὸν ἀπηγορευμένο
 αὐτὸν πλανήτη.

Καταφεύγει στὴν εἰδικὴ
 καμπίνα πλεύσεως γιὰ νὰ
 δώσῃ τὸ σῆμα, ἐνῶ ὁ Μίκυ
 βγάζει τὴ φυσαρμόνικα κι' ὁ
 Λὴ Πὸ ἀρχίζει τὸ χορὸ. Ἕνα
 ξαφνικὸ τῖναγμα ὅμως τοῦ
 «Πρωτέα», τὸν ρίχνει ἀνάσκε-
 λα κάτω καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ
 Πράτ μένει ἀναίσθητος!

Ὁ Μίκυ κι' ἡ Νάνσυ, ποὺ
 χτύπησαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὸ
 τῖναγμα ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρά,
 κυττάζονται μὲ ἀπορία. Δὲν
 προλαβαίνουν νὰ συνέλθουν
 ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους ὅταν ἀ-
 κούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Σέριν-
 ταν:

— Στὶς θέσεις τῶν πυρὸ
 βόλων γρήγορα! Ὁ «Πρω-
 τεὺς» ντυπῆθηκε!

Μὲ δυὸ πηδῆματα φθάνουν
 γρήγορα στὶς θέσεις τους
 καὶ ἀπὸ τὸ διαφανὲς κουβού-

κλίο του άστρόπλοιου, διακρίνουν, σέ λίγη απόστασι μακριά τους, έναν ιπτάμενο δίσκο νά άπομακρύνεται μέ ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο Μίκυ στρέφει τή μπούκα του πυροβόλου του πρὸς τὸν ιπτάμενο δίσκο καί πατάει τή σκινάλη. Μιά μικρή άτομική βολή διασχίζει τὸ σκοτάδι τοῦ Ἀπειρου καί σκάζει μ' έναν έκκωφαντικό κρότο μπροστά ἀπὸ τὸν ιπτάμενο δίσκο. Ἐτοιμάζεται νά πατήσῃ γιὰ δεύτερη φορά τή σκανδαλή ὅταν ἀκούει πίσω του τὸ οὐρλιαχτὸ τῆς Νάνσυ:

— Φωτιά! Φωτιά!, τὸ άστρόπλοιο καίγεται!

Ο ντέτεκτιβ ἀφήνει τή θέσι του καί φθάνει κοντά της. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Μίκυ. Πυκνὸς καπνὸς ἀρχίζει νά μπαίνει σὸ διαμέρισμα πού βρίσκονται.

Μέ μιὰ καταπληκτικὴ ψυχραιμία ὁ Σέρινταν πατάει ἓνα κουμπὶ στὸν τοίχο καί τὴν ἴδια στιγμή ἓνα πηχτὸ ὑγρὸ έκτοξεύεται παντοῦ. Εἶναι ἓνα ὑγρὸ πού περιορίζει τὴ φωτιά καί δὲν τὴν ἀφήνει νά ἐξαπλωθῇ μέ ταχύτητα.

— Χτυπηθήκαμε ἄσχημα!, λέει σέ μιὰ στιγμή. Τὸ νοῦ σας στή φωτιά, νομίζω πῶς...

Δὲν προλαβαίνει νά τελειώσῃ τὰ λόγια του. Πετάγεται ἀπὸ τὴ θέσι του καί σκύβει πάνω σὸ δείκτη ταχύτητος τοῦ «Πρωτέα». Βλέπει τὸν ἀριθμὸ πού δείχνει ἢ βελόνα καί χλωμιάζει νεκρί-

κά. Ἡ ταχύτητα εἶναι ἐλάχιστη! Καταλαβαίνει πῶς τὸ βλήμα πού χτύπησε τὸ άστρόπλοιο τους ἔκανε κάποια βλάβη σὸ μηχανισμό έκτοξεύσεως πυραύλων!

Ἀνεβοκατεβάζει μερικοὺς μοχλοὺς ἐνῶ ἀπὸ τὸ μέτωπό του στάζουν χοντρές σταγόνες ἰδρώτα. Οἱ τέσσερις πύραυλοι τοῦ «Πρωτέα» δὲν λειτοργοῦν! Ἀπομένει μόνο ὁ ἓνας. Μὲ έναν πύραυλο ὁ μὴς μονάχα, θά μπορέσουν νά φθάσουν ὡς τὴν ἔλξι τῆς Γῆς!

Ξανακυττάζει τὸ δείκτη τῆς ταχύτητος. Ὁ «Πρωτεύς» τρέχει μόνο μέ ἓκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα καί σέ λίγο θά σταματήσῃ ὅπως ὅχι ποτε!

Γυρίζει στοὺς φίλους του. Τοὺς βλέπει μέ τοὺς πυροσβεστήρες στὰ χέρια νά ἐντοπίζουν τίς φλόγες πού ἀπειλήσαν νά καταστρέψουν τὸ άστρόπλοιο τους. Ἀγωνίζονται μέ αὐτοθυσία. Μαζί τους δρiscεται καί ὁ Λή Πό πού ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴ λιποθυμία του. Τὰ μάτια τους λάμπουν ἀπὸ ἱκανοποίησι.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος!, λέει στὸν ντέτεκτιβ ἡ κοπέλλα.

Ο Σέρινταν κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ὑπάρχει κίνδυνος νά μείνουμε ἀκίνητοι σὸ Ἀπειρο, τῆς ἀπαντάει. Ἐπαθε βλάβη τὸ σύστημα έκτοξεύσεως πυραύλων. Μόνο ὁ ἓνας μᾶς ἀπομένει...

Τὰ μάγουλα τῆς Νάνσυ κι-
τρινίζουν καὶ τὰ μάτια τῆς
γουρλώνουν ἀπὸ τὸν τρόμο.

Ὁ υτέτεκτιβ ξαναγυρίζει
στὴ θέσι του. Κυττάζει ἐξω
ἀπὸ τὸ διαφανὲς κουβούκλιο
καὶ δὲν διακρίνει τίποτε. Ὁ
μυστηριώδης ἱπτάμενος δί-
σκος ποὺ τοὺς χτύπησε τόσο
ξαφνικά, εἶχε γίνει ἄφαντος.
Σκύβει στὰ μηχανήματα πτῆ-
σεως καὶ διαπιστώνει πῶς
ἡ ταχύτητα ἐλαττώνεται ἐπι-
κίνδυνα. Τὸ χέρι του πατάει
μὲ τὴ σειρὰ τέσσερα κόκκινα
κουμπιά. Δὲν συμβαίνει τίπο-
τε ἀπολύτως. Μὲ τὸ πάτημα
τοῦ πέμπτου κουμπιῶ ὅμως
ὁ «Πρωτέας» ὁρμᾷ ἀπτότομα
μπροστά. Ὁ μοναδικὸς πύ-
ραυλος ποὺ τοῦ ἀπόμεινε,
τοῦ ξαναδῶσε τὴν ταχύτητα
του. Ὡς πότε ὅμως θὰ κρα-
τοῦσε αὐτὴ ἡ ταχύτητα;

Ὁ Σέρνιταν θυθίζεται σὲ
σκέψεις. Εἶχε μεταδώσει τὸ
κείμενο τοῦ σήματος στὸν
Χόβαρτ ὅταν ἐνοίωσε τὸν
«Πρωτέα» νὰ τραντάζεται ἐ-
πικίνδυνα, χτυπημένος ἀπὸ
τὸ βλήμα τοῦ ἱπτάμενου δί-
σκου. Γιατὶ ὅμως τὸν χτύπη-
σαν; Σὲ ποιὸν ἀνῆκε ὁ ἱπτά-
μενος δίσκος;

Βλέπει τοὺς φίλους του νὰ
τὸν πλησιάζουν. Ἡ Νάνσυ ὑ-
πολογίζει τὴν ἀπόστασι ποὺ
τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὴ Γῆ.

— Εἴμαστε πολὺ μακριὰ
ἀκόμη, λέει μὲ ἀπογοήτευσί.
Τί θὰ γίνη τῷδε;

— Δὲν μᾶς ἀπομένει πα-
ρὰ νὰ δώσουμε σήματα Σ.
Ο.Σ. πρὸς τὴ Γῆ καὶ νὰ ζη-
τήσουμε βοήθεια. Ὑπολο-

γίζω πῶς σὲ μιὰ ὥρα θὰ μεί-
νουμε ἀκίνητοι.

Κατεβάζει ἕνα μοχλὸ κι'
ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ τὸ σῆ-
μα, ὅταν μιὰ θαθεῖα ρυτίδα
χαράζεται στὸ πρόσωπό του.
Σκύβει καὶ ἐξετάζει τὸ μη-
χάνημα μὲ προσοχή. Ἐπει-
τα γυρίζει καὶ κυττάζει τοὺς
φίλους του. Τὸ βλέμμα του
εἶναι πλημμυρισμένο μὲ ἀπό-
γνωσι.

— Ἐχει χαλάσει!, τοὺς
λέει. Τὸ ἀπτότομο τράνταγμα
ἔσπασε ὁροκτὰ ἀπὸ τὰ λε-
πτά του μηχανήματα. Ἀμφι-
βάλλω ἂν θὰ καταφέρω νὰ
τὸν διορθώσω. Θὰ προσπα-
θῶ ὅμως φίλοι μου... μὴν
ἀπογοητεύεστε...

Πέρασαν σ'ἀράντα λεπτὰ
ἀγωνίας. Ἡ ταχύτητα τοῦ
«Πρωτέα» εἶχε λιγοστέψει
σημαντικά καὶ ὁ ἀσύρομάτος
του δὲν ἔλεγε νὰ διορθωθῇ
μ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ
κατέβαλε ὁ Σέρνιταν.

— Εἴμαστε καταδικασμέ-
νοι! εἶπε ἀλαστενάζοντας
στοὺς φίλους του. Δὲν ὑπάρ-
γει καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας.
Γλυτώσαμε βέβαιον θάνατον
ἀπὸ τὸν ἀπηνυρευμένο πλα-
νήτη, γιὰ νὰ φυλακιστοῦμε
στὴν ἀκίνησία τοῦ Ἀπείσου.
Μόνον στὴν τύχη μπορεῖ νὰ
μᾶς ἀνακαλύψῃ κανένα πε-
ραστικὸ ἀστρόπλοιο. Διαφο-
ρετικά...

Κύτταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.
Ἡ συμφορὰ ποὺ τοὺς χτύ-
πησε ἔτσι ξαφνικά καὶ ἀπροσ-
δόκητα, τοὺς εἶχε τσακίσει.
Τὰ μάτια τοὺς καρφώθηκαν

στη βελόνα που έδειχνε την ταχύτητα του «Πρωτέα». Σε κάθε λεπτό που περνούσε γυρνούσε προς τα αριστερά. Όταν περνούσαν τα είκοσι λεπτά θά κολλούσε στο μηδέν. Από την ώρα αυτή, θέρχιζε το παιχνίδι του θανάτου στο θρυλικό άστροπλοιο της διαπλανητικής αστυνομίας...

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΠΡΩΤΟΣ ΕΞΕΦΩΝΙΣΕ Ο ΛΗ ΠΟ. Έστρεψε τυχαία το κεφάλι του στην τηλεοπτική οθόνη του ραντάρ

και αντίκρυσε ένα αντικείμενο, κάτι σαν άκαθορίστη σκιά...

Με την καρδιά σφισμένη από την αγωνία, έσκυψε να δει κι' ο Σέρινταν. Πάνω από το κεφάλι του έσκυψε και η Νάνσυ. Το χλωμό πρόσωπό της πήρε το άσπρο χρώμα του πανικού και ένοιωσε ένα παγωμένο ρίγος να διαπερνά το κορμί της.

— Ήρθε το τέλος μας, μέλλισε. Είναι ένας ιπτάμενος δίσκος!...

Είδε το πρόσωπο του Σέρινταν να στρέφη προς το μέρος της και άποησε βλέποντας τον να χαμογελάει.

— Γιατί χαμογελάς; τόνωρτσε. Φοβάμαι πως είναι ο ίδιος ο ιπτάμενος δίσκος που μάς χτύπησε...

Ο ντέτεκτιβ κούνησε το

κεφάλι του.

— Κάνεις λάθος, της απάντησε ήρεμα. Ήρθε ή σωτηρία μας κι' όχι το τέλος μας. Ρίξε μια ματιά στον χάρτη και θά καταλάβεις. Βρισκόμαστε στο στίγμα 0, 73...

Η Νάνσυ έστριψε το βλέμμα της προς το μέρος του ουράνιου γάστου και δεν άργησε να καταλάβει. Ενώ μία κορυφή ένθουσιασμού βγήκε από το λαρρύγγι της.

— Ο πλωτός σταθμός νούμερο 3!, έκανε (*). Σωθήκαμε!

Ο Μίκυ αγκάλιασε το Λη Πό από τη χαρά του κι' άρχισε να γορεύει βάλς ενώ ο Σέρινταν χειριζόταν τα διάφορα πηδάλια ώστε να εύθυγραμμίσει την πορεία του

(*) Οι επιστήμονες της Γής μετά τους δορυφόρους εξέπλυσαν στο διάστημα τεράστιους πλωτούς σταθμούς, τους μικρούς πλανήτες όπως τους ονόμασαν. Στους σταθμούς αυτούς μπορούσε εύκολα να προσγειωθεί ένα άστροπλοιο, να ανεφοδιασθή με πυρσόλους ή να διορθώσει κάποια βλάβη του. Η επιφάνεια του σταθμού έχει περίπου το μέγεθος ενός ποδοσφαιρικού γηπέδου, είναι σέ σήμα κυκλικό και πάνω του ζουν άνθρωποι, τεχνικοί και επιστήμονες που δίνουν πολύτιμες πληροφορίες στη Γή για τα ουράνια φαινόμενα και εξυπνοποιούν κάθε άστροπλοιο που θά προσγειωθεί σ' αυτός. Ο αναγνώστης ποέπει νάην υπ' όψιν του πως η ιστορία αυτή γίνεται τó 1980, ήμερομηνία που οι επιστήμονες της Γής θά έχουν αποκτάσει εκτοξεύσει πλωτούς σταθμούς σέ άρκετη απόσταση από τη Γή.

«Πρωτέα» πρὸς τὸν πλωτὸ σταθμὸ πού ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε στὸ καντρὸν τῆς ὁδοῦνης.

Πέρασαν πέντε λεπτά ἀκόμη. Ἡ ἐκρηξις ἐνὸς ἀνασχετικοῦ πυραύλου τράνταξε τὸν «Πρωτέα» καὶ λιγότεψε πρὸ πολὺ τὴν ταχύτητά του. Μὲ τὸ πάτημα ἐνὸς κουμπιῦ τεράστια ἀλεξίπτωτα ἀνοίξαν καὶ τὸ θρυλικὸ καὶ πληγωμένο ἀστρόπλοιο, ζυγιάστηκε στὸ κενὸ σὰν τὸ ἀρπακτικὸ πευλὶ πού παρατηρεῖ ἀκίνητο σχεδὸν στὸν ἀέρα τὸ θῦμα του.

Ἀκόμη πέντε λεπτά πέρασαν καὶ οἱ τρίποδες προσγειώσεως ἀκούμπησαν στὸ μέταλλο τοῦ πλωτοῦ σταθμοῦ.

— Φορέστε τὶς συσκευὲς ὀξυγόνου!, διέταξε ὁ Σέρινταν.

Ἔβαλε μὲ πυρετώδεις κινήσεις τὴ δική του καὶ διάστηκε νὰ θυγῇ πρῶτος. Καθῶς πατοῦσε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ «τεχνητοῦ πλανήτη» ἐνοίωσε ἓνα κακὸ προαισθημα νὰ τὸν κυριεύη... Δὲν εἶχε δὴ κανέναν ἀνθρώπο νὰ τρέχη κοντὰ τους κι' αὐτὸ τὸν παραξένησε καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἀνησυχήσῃ.

Μὲ μεγάλα πηδημάτα (*) ἔφθασε σ' ἓνα μικρὸ φυλάκιο.

(*) Μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔλξι τῶν πλανητῶν δὲν ὑπάρχει βαρύτης καὶ οἱ κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου γίνονται πολὺ εὐκόλα. Μπορεῖ τὸ ἓνα ὄν νὰ κλείνῃ ἀπόστασι πέντε καὶ δέκα μέτρων. Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται καὶ στοὺς πλανήτες ποὺ δὲν ἔχουν ἀτμόσφαιρα, ὅπως ἡ Γῆ.

Βρῆκε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ πέρασε μέσα. Μὲ τὸ πρῶτο βῆμα πού ἔκανε, ἔβγαλε ἀθελὰ του μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ καὶ οἱ τρίχες τοῦ κεφαλοῦ του μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή ὀξυγόνου, ὠρθώθηκαν ἀπὸ τὴ φρίκη. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φυλάκιο ὑπῆρχαν σκορπισμένα δεκαπέντε νεκρὰ ἀνθρώπινα σώματα! Τὸ αἷμα εἶχε πλημμυρίσει τὸ δάπεδο κι' ἡ σκηνὴ ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ φρικιαστικὴ καὶ τρομερή.

— Θεέ μου!

Ἡ Νάνσυ πού ἔφθασε ξοπίσω του, δὲν μπόρεσε κι' αὐτὴ νὰ συγκρατήσῃ τὴ φωνή της. Τὰ μάτια της ἐγίναν πελώρια ἀπὸ τὸν τρόμο, ὅπως ἐγίναν καὶ τοῦ Μίκυ μὲ τοῦ Λή Πό.

Ὁ Σέρινταν γονάτισε καὶ ἀναποδογύρισε ἓναν νεκρὸ. Ἀπὸ τὸ φρέσκο αἷμα τῆς πληγῆς του κατῶλαβε πῶς εἶχε πεθάνει πρὶν λίγη ὥρα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι εἶχαν δολοφονηθῇ (σ' αὐτὸ δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία) πρὶν μιὰ ὥρα περίπου τὸ πολὺ. Ποιὸς τοὺς σκότωσε ὁμως καὶ γιατί;

Ἔκανε νὰ σηκωθῇ ὅταν τὸ μάτι του, στὸ φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ πού κρεμόταν ἀπὸ τὴν ὀροφή, διέκρινε μερικὲς αἱμάτινες κηλίδες στὸν λευκὸ τοῖχο τοῦ φυλακίου. Πλησίασε ἀπὸ περιέργεια κοντά. Δὲν ἦταν κηλίδες ὅπως πίστεψε ἀλλὰ γράμματα. Τὰ εἶχε γράψῃ ἓνα δάχτυλο βουτηγμένο στὸ αἷ-

μα. Φαίνεται πως κάποιος απ' όλους αυτούς δεν πέθανε άμέσως, και πρόλαβε να χαράξει ένα μήνυμα στον τοίχο, χρησιμοποιώντας για μέλανη το ίδιο του το αίμα. Και το μήνυμα αυτό, έγραφε:

«Οι κακούργοι θα προσγειωθούν στους καταρράκτες του Νια...»

Έδώ σταματούσε το μήνυμα. Δεν χρειαζόταν στον Σέρινταν να καταλάβει σε ποιούς καταρράκτες έννοούσε το κομμένο στη μέση από το θάνατο μήνυμα. Ασφαλώς στους καταρράκτες του Νιαγάρα.

Αναποδογύρισε τον άνθρωπο που βρισκόταν πιο κοντά στη μακάβρια έπιγραφή. Ήταν νεκρός από μια σφαίρα πιστολιού στην πλάτη. Ο δείκτης του δεξιού του χεριού που τον χρησιμοποίησε για πέννα, ήταν κατακόκκινος από το αίμα...

Ο ντέκετιβ βγήκε έξω από το δωμάτιο του θανάτου ανατριχιάζοντας. Χίλια ερωτηματικά φτερούγιζαν στο νου του. Ποιάς; Γιατί; Είχε να ώφεληθή τίποτε ο κακούργος που δολοφόνησε όλο το προσωπικό του πλωτού σταθμού; Ποιό σατανικό και κολασμένο πρόσωπο κρυβόταν πίσω από τη δολοφονία τόσων άθώων;

Ο Σέρινταν έσφιξε τις γροθιές του με λύσσα.

— Όποιος κι' αν είσαι, σατανά, βρυχήθηκε, θα μου το πληρώσης μία μέρα! Άλ-

λοίμονό σου αν πέσης στα χέρια μου!

Διέταξε τους φίλους του να έρευνήσουν μεθοδικά και την τελευταία γωνιά του πλωτού σταθμού κι' αυτός άσχολήθηκε με την έπισκευή του «Πρωτέα». Βρήκε διάφορα εργαλεία που του χρειαζόνταν και σε πέντε ώρες το θρυλικό άστρόπλοιο ήταν έτοιμο να άπογειωθεί για να συνεχίση την πορεία του προς τη Γη.

Οι πύραυλοι άφησαν πίσω τους πλατειές γλώσσες φωτιάς και το διαπλανητικό άστρόπλοιο ώρμησε άκάθεκτο μπροστά ενώ οι έπιβάτες του βασανίζονταν από τα τραγικά έρωτηματικά της άγριας δολοφονίας των δεκαπέντε ανθρώπων... "Ωσπου να προσγειωθούν στο πυραυλοδρόμιο της Νέας Υόρκης, δεν μίλησε κανείς τους...

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΓΙΔΑ

ΜΙΑ κούρσα τρέχει με ήλιγ γιώδη ταχύτητα και καταπίνει το ένα χιλιόμετρο πίσω στο άλλο.

Μέσα στην κούρσα βρίσκονται ο Σέρινταν, η άραβωνιαστική του Νάνσυ, ο Μίκυ και ο Λή Πό.

— Πλησιάζουμε, λέει σε μια στιγμή ο Σέρινταν. Όταν περάσουμε αυτό το βουνό, θα δούμε τον καταρράκτη. Άκούτε το βουητό του;

Ὁ Λή-Πὸ ἔχει κολλήσει τὸ μοῖμουδίστικο μουτράκι του στὸ τζάμι καὶ δὲν χορταίνει νὰ βλέπῃ τὰ ὑπέροχα τοπία ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἀντικρὺ ζεῖ. Ὁ Μίκυ ἔχει μισοκλείσει τὰ μάτια του κι' ἔχει θυβιστῇ σὲ σκέψεις.

Ξαφνικά, τὸ πόδι τοῦ νέτεκτιβ πατάει μὲ δύναμι τὸ φρένο, οἱ ρόδες στριγγλίζουν ἀναπριχαστικὰ στὴν ἀσφαλτο καὶ τὸ ἀεροδυναμικὸ ἀμάξι παίρνει μιὰ ἀπότομη στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, μὲ κίνδυνο νὰ ντελαπάρη.

— Ἐξω δλοῖ!, φωνάζει ὁ Σέρινταν καὶ ἀνοίγει πρῶτος τὴν πόρτα. Ἀκολουθεῖστε με γρήγορα!

Κανένας δὲν σκέφτεται νὰ διαμαρτυρηθῇ. Πετάνονται ἔξω καὶ οἱ τέσσερις σιλουέτες ἀφήνουν τὴν κούρσα καὶ τρέχουν μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν τους στὸν κατήφορο τῆς πλαγιάς. Ἀπέναντί τους ἀντικρούζουν τὸ ὑπέροχο θέαμα τῶν καταρρακτῶν μὲ τὸ λευκὸ σύννεφο τοῦ νεροῦ καθὼς πέφτει ἀπὸ δεκάδες μέτρα ὕψος καὶ σπάει σὲ δισεκατομμύρια σταγόνες.

Ὁ Σέρινταν δὲν ἔχει πὸ νοῦ του ὅμως στὸν καταρράκτη. Σηκώνει κάθε τόσο τὸ κεφάλι ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό. Ἕνας ἱπτάμενος δίσκος ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἐκεῖ πάνω καὶ πλησιάζει ὅλος καὶ πιὸ πολὺ πρὸς τὴ Γῆ.

— Πέσαμε σὲ παγίδα!, τοὺς λέει καθὼς τρέχουν. Μᾶς παρέσυραν ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ

μᾶς ἐξοντώσουν! Στοιχηματίζω πὼς ὁ ἱπτάμενος δίσκος μᾶς παρακολουθοῦσε! Γρήγορα πρὸς τὸ ποτάμι! Ἐκεῖ θὰ βοῦμε τὴ σωτηρίαν!

Ἡ Νάνσυ ἀπορεῖ γιὰ ποῖο λόγο τρέχουν πρὸς τὸ ποτάμι καὶ δὲν κρύβονται μέσα σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς θάμνους ἢ πίσω ἀπὸ κανένα βράχο. Δὲν ἀφογεῖ ὅμως νὰ καταλάβῃ. Σὲ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὸν ἱπτάμενο δίσκο ξεκινάει ἓνα ζωηρὸ κίτρινο φῶς ποὺ ἀπλώνεται καὶ πέφτει πάνω στὴ Γῆ. μὲ κέντρο τὴν κούρσα τους, σκεπάζοντας μιὰ ἑκτασι ἑκατοντάδων μέτρων. Τὸ ἐπόμενο δευτερόλεπτο, ἡ ἑκτασις αὐτὴ ἀρπάζει φωτιά καὶ τεράστιες φλόγες ἀνακαταωμένες μὲ μαῦρο καπνὸ ὑψώνονται πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Γρήγορα!, γρήγορα νὰ φθάσουμε τὸ ποτάμι!, φωνάζει ὁ νέτεκτιβ. Ἄν δὲν προλάβουμε, θὰ καοῦμε ζωντανοὶ σὰν ποντικοί!

Ἀνασαίνοντας βαρεῖα ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ φθάσουν στὸ ποτάμι, ἔτρεχαν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ἐνῶ πίσω τους οἱ φλόγες θέοιευαν καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους ὁ ἱπτάμενος δίσκος ἐξακολουθοῦσε νὰ σκορπίζῃ τὸν ὀλεθρὸ τῆς φωτιάς καὶ τῆς καταστροφῆς.

Σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, μιὰ ξαφνικὴ ἀμοιβροντία ἀντήχησε στὴν ἀτμόσφαιρα κι' ἀνακατεύτηκε μὲ τὸ βουητὸ τοῦ καταρράκτη. Δεκάδες σφαῖρες σφύριξαν πάνω ἀπὸ

τὰ κεφάλια τῶν τεσσάρων ἀνθρώπων ποὺ ἔτρεχαν.

Πῆραν μιὰ ἀπότομη δουτιά καὶ κύλησαν στὸ χῶμα.

— Πέσαμε σὲ διπλὴ παγίδα!, γρύλλισε ὁ ντέτεκτιβ καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι. Τὴν πάθαμε σὺν ἀγράμματοι! Προέπει νὰ φθάσουμε ὅπως-δήποτε στὸ ποτάμι καὶ ἐκεῖ νὰ πουλήσουμε ἀκριδὰ τὸ το μῶφι μας!

Δὲν ἄπεχαν παρὰ ἑκατὸ μέτρα ἀπὸ τὴν ὄχθη του, πᾶνω ἀπὸ τὸν καταρράκτη. Πίσω τους ἡ κόλασι τῆς φωτιάς θέρεινε καὶ τοὺς πλησίαζε ἐπικίνδυνα. Τὸ μέρος πρὸς τοὺς καταροάκτες δὲν εἶχε πιάσει φωτιά. ἀπὸ κεῖ, ὅμως, τοὺς γυμπούσε τὸ ἀόρατο πολυβόλο.

Πότε σκυφτοί, πότε κυλῶντας καὶ πότε μὲ τὰ τέσσερα, κατάφεραν ἐπιτέλους νὰ φθάσουν στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ἐπесαν ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν κούρassi νὰ πάρουν μιὰ ἀνάσα μὰ ὁ ἵπτάμενος δίσκος εἶνε φθάσει πᾶνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ ἡ πλατεῖα δέσμη τῆς ἐφιαλτικῆς φωτιάς του τοὺς πλησίαζε.

— Στὸ νερό!, διέταξε ὁ Σέρινταν. Κολυμπάτε ἄκοη — ἄκοη στὴν ὄχθη ἀντίθετα μὲ τὸ ρεῖμα τοῦ ποταμοῦ! Ὅταν μᾶς πλησιάσῃ ἡ φωτιά νὰ πᾶτετε ὅλοι σας μιὰ βρεθιὰ βουτιά!

Τὰ τέσερα τσακισμένα κορμιά ἔπесαν τὴν ἴδια στιγμή στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Τὸ ρεῖμα του ἦταν ὀρμητικὸ

μὰ οἱ τρεῖς Γῆνοι ἀστροναῦτες, ὁ Σέρινταν, ἡ Νάνσυ κι' ὁ Μίκυ, ἦσαν ἄσσοι στὸ κολύμπι καὶ προσπαθοῦσαν νὰ κρατιοῦνται σ' ἓνα σημεῖο γιὰ νὰ μὴν παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸ ρεῖμα. Ὁ Λῆ Πό, ὅμως...

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ, δὲν ἤξερε καθόλου κολύμπι! Μόλις ἔπесε στὸ νερό, ἔτσι ἐλαφρὸς καθὼς ἦταν, ἀρχισε νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῖμα μὲ μεγάλη ταχύτητα! Χτύπησε ἀπελπισμένα τὰ χέρια του στὸ νερό μὰ δὲν κατόφερε τίποτε μ' αὐτό! Δοκίμασε νὰ φωνάξῃ μὰ μπῆκε στὸ στόμα του νερό καὶ τοῦ ἐπνιξε τὴ φωνή.

Πρῶτος ὁ ντέτεκτιβ γύρισε ὀλόγυρα τὰ βλέμματά του γιὰ νὰ δῇ τοὺς φίλους του. Ἡ Νάνσυ κι' ὁ Μίκυ ἦταν δίπλα του, ὁ Λῆ Πό, ὅμως, δὲν φαίνεταν! Σήκωσε πρὶο πολὺ τὸ κεφάλι του μὰ ἀναγκάστηκε νὰ τὸ χαμηλώσῃ. Ὁ ἵπτάμενος δίσκος ἦταν ἀκριδῶς ἀπὸ πάνω τους.

— Βουτιά!, φώναξε μὲ ὄλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων του.

Τὰ τρία κεφάλια βυθίστηκαν στὸ νερό ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ πελώρια φωτεινὴ γλώσσα ἔπεφτε πάνω στὸ ποτάμι κι' ἔκανε τὰ κρῦα νερὰ νὰ ζεσταθοῦν...

Τρία κεφάλια ὑψώθηκαν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο στὴν ἐπιφάνεια. Ὁ τρομερὸς κίνδυνος εἶχε περάσει. Ὁ ἵπτάμενος δίσκος εἶχε φύγει μακριὰ τώρα.

— "Εξω!, φώναξε ὁ ντέ-
τεκτιβ.

Με γρήγορες ἀπλωτὲς κα-
τάφεραν νὰ βγούν στὴν ὄ-
χθη. Βγήκαν διὼς μόνο τρεῖς.
Γιατὶ ὁ Λή Πό, εἶχε γίνει ἄ-
φαντος!

— Ὁ Λή Πό χάθηκε!, εἴ-
πε μὲ ραγισμένη φωνὴ ὁ Σέ-
ρινταν. Ὁ καλὸς μας φίλος
δὲν ἤξερε φαίνεται κολῦμπι
κι' ἐμεῖς δὲν τὸν ρωτήσαμε...
Ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Μίκυ
κύλισε ἓνα δάκρυ.

— Λέτε νὰ τὸν παρέσυραν
τὰ νερά; ρώτησε.

Ὁ ντέτεκτιβ κούνησε τὸ
κεφάλι.

— Ὁ Λή Πό αὐτὴ τῇ στι-
γμῇ εἶναι νεκρός... Τὰ νεοὰ
τοῦ κατασφάκτη καθὼς θὰ
ἔπρεπε μαζί τους ἀπὸ τόσο ὕ-
ψος θὰ τὸν σκότωσαν...

Ἡ Νάνσυ χαμήλωσε τὸ κε-
φάλι καὶ δούγκωσαν κι' αὐ-
τηνὴς τὰ μάτια. Ἦσαν τρο-
μερὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ τὸν
βοηθήσουν...

Μιὰ οἱπὴ αὐτομάτου τοὺς
ἔφερε στὴν πρηνευατικότητά.
Ὁ κίνδυνος δὲν εἶχε προάσει.
Γλύτωσαν τὴ φωτιά τοῦ σκό-
πισε ὁ ἱπτάμενος δίσκος μὰ
ἦταν κλεισμένοι σὲ μιὰ και-
νούργια παγίδα. Στὴν παγί-
δα τῶν αὐτομάτων κάποιος
ἄγνωστος σπείρας κακού-
γων τοῦ οἱ σφαῖρες τους ζη-
τούσαν νὰ τοὺς γαζώσουν τὰ
κορμιά. . .

Κόλλησαν πίσω ἀπὸ ἓνα
βράχο. Τὸ μάτι τοῦ Σέριν-
ταν κύτταξε ἐρευνητικὰ ὁλό-
γυρά του. Σὲ ἀπόστασι δια-
κοσίων μέτρων μακριὰ του.

εἶδε ἓνα ἀνθρώπινο κορμὶ νὰ
σέρνεται μὲ προφύλαξι στὸ
ἔδαφος. Σήκωσε τὸ ὠπλισμέ-
νο του χέρι καὶ πυροβόλησε.
Ἐνα πινητὸ οὐρλιαχτὸ ἀκο-
λούθησε τὸν πυροβολισμό κι'
ἔπειτα τὸ κορμὶ ἔμεινε ἀκί-
νητο.

Καινούργιες ριπὲς ἀκού-
στηκαν τότε καὶ οἱ σφαῖρες
τῶν αὐτομάτων βούηξαν σὰν
σφήκες στ' αὐτιά τους...

Ἡ θέσις τους ἦταν τρομε-
ρή... Ὡς πότε θὰ μπορούσαν
νὰ ἀμυνθῶν;

— Πέσαμε σὰν βλάκες
στὴν παγίδα τους, εἶπε ὁ Σέ-
ρινταν. Ἀπορῶ, ὅμως ποῦ τὸ
ἔμαθαν πῶς θὰ ἐρχάμαστε
ἐδῶ; Μόνο ὁ Χόδαοτ ἤξερε
τὸ μυστικό. Τὸ μυστικὸ ποῦ
μὰς μῆνυσε ἓνας νεκρὸς γρά-
φοντας το μὲ τὸ ἴδιον τοῦ τὸ
αἷμα... Πόσο λυπᾶμαι ποῦ
δὲν θὰ ζήσω γιὰ νὰ λύσω αὐ-
τὸ τὸ αἰνίγμα. γιὰ νὰ ξεσκε-
πάσω τὸ πρόσωπο τοῦ και-
νούργιου μου ἐχθροῦ...

Μιὰ σφαῖρα ἀγγίζει τὰ
μαλλιά του καὶ τὸν ἔκανε νὰ
σκύψῃ τὸ κεφάλι. Δίπλα του
εἶδε τὸ μικρὸ Ἑλληνόπουλο
νὰ σφίγγῃ μὲ λύσσα τὰ χεί-
λη του καὶ νὰ πυροβολῇ.

— Δὲν μὰς μένει παρὰ νὰ
πεθάνουμε σὰν ἄντρες, Μί-
κυ!. τοῦ εἶπε καὶ ἔσφιξε κι'
αὐτὸς τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ
κρύψῃ τὴ συγκίνησί του...
Ἐπρεπε νὰ δώσῃ θάρρος
στὴν ἀγαπημένη του Νάν-
συ... Γιὰ τὸ Μίκυ, δὲν τὸν
ἐννοίαζε. Ὁ Μίκυ μπορεῖ νὰ
ἦταν μικρὸς στὰ χρόνια, ἡ-
ξερε ὅμως ν' ἀντιμετωπίζῃ

τὸ θάνατο μὲ ψυχραιμία σὰν ἀληθινὸς ἀντρας...

ΛΗ ΠΟ Ο ΕΦΤΑΨΥΧΟΣ !

ΤΑ ΝΕΡΑ γίνονταν ὄλο καὶ πιὸ ὀρμητικὰ καὶ παρέσυσσαν μὲ ταχύτητα τὸν ἄνω ποτὸ τοῦ Πόαπ. Τὸ ὕψος τοῦ καταροάκτη τοῦ Νιαγάρα, τοῦ μεγαλύτερου καταροάκτη τοῦ κόσμου, δὲν ἄπεχε παιὰ ἑκατὸ μέτρα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν... Τὸ βουητὸ τῶν νερῶν ἔμοιαζε μὲ βουητὸ τῆς κολάσεως. Ὁ ψυχραίμος Λή Πό, σὺτὴ τῇ φορὰ τὰ ἔχασε. Μὲ τίς γροθιὲς καὶ μὲ τὰ σάλτα τὰ κατάρφανε περίφημα. Μὲ τὸ νερο ὅμως, μ' αὐτὸ τὸ νερὸ ποὺ τὸν παράσενε, εἶχε βοή τὸν μπελᾶ του. Ὅσο πῆγαινε νὰ στηρίξη τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του στὴν ἐπιφάνειά του, τόσο πιὸ πολὺ βούλιαζε. Δὲν τολμοῦσε οὔτε καὶ νὰ φωνάξη γιὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τοὺς φίλους του γιὰτὶ πλημμύριζε τὸ στόμα του μὲ νερὸ καὶ τὸν ἐπνίγε...

Τώρα ὁ καταροάκτης πλησίαζε ὄλο καὶ πιὸ κοντά του γιὰτὶ τὸ ρεῦμα γινόταν πιὸ ὀρμητικόν. Δὲν ἄπεχε παρὰ τριάντα μέτρα, εἴκοσι μέτρα... δέκα μέτρα. Στὰ δέκα μέτρα εἶδε πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν ἓνα κλαδί. Ἀπλώσε τὸ χέρι του μὲ

λαχτάρα καὶ κατάρφε νὰ τὸ πιάσῃ! Σιγὰ—σιγὰ, ξέφυγε ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ καταρράκτη...

Τὸ κλαδί ξεκινούσε ἀπὸ ἓνα θάμνο ποὺ φύτρωνε στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ἄν κατάρθωνε νὰ φθάσῃ σ' αὐτὸν τὸν θάμνο, θὰ μπορούσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νερὸ, νὰ σωθῇ...

Μὰ δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο. Τὸ κλαδί ἔσπασε μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός του καὶ τὸ ἀνίσχυρο κορμὶ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἀνθρώπου τοῦ Πράπ παρασύρθηκε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς πρὸς τὴν ὑγρὴ ἄβυσσος, πρὸς τὸ δάραθρο ποὺ ἀπλωνόταν μπροστά του... Μπορεῖ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ καταρράκτη, νὰ μὴ τὸν σκότωνε ἡ ὑψηλὴ πίεσις τῶν νερῶν, θὰ σκοτώονταν ὅμως ὅπωςδὴποτε ἀπὸ τοὺς βράχους ποὺ θὰ συναντοῦσε ἐκεῖ κάτω, ἢ θὰ τὸν παράσενε ἡ τρομερὴ δίνη, θὰ τὸν ἔφερνε πρὸς τὸ κέντρο καί...

Δὲν πρόλαβε νὰ σκεφθῇ τί ποτε ἀπὸ αὐτὰ ὁ Λή Πό. Τὸ μόνο ποὺ σκέφτηκε ἦταν νὰ κρατήσῃ τὴν ἀναπνοή του... Ἦταν ἡ τελευταία ἐλπίδα ποὺ τοῦ ἀπέμενε...

Ἕνας ὕψος πέπλος τὸν σκέπασε, τὸν παράσυρε μαζὶ του καὶ τὸν πέταξε στὸν ἀέρα... Ἐνοίωθε νὰ πέφτῃ... νὰ πέφτῃ... νὰ πέφτῃ... Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ σῶμα του χτύπησε μὲ δύναμι κάπου κι' ἔπειτα βούλιαξε βαθειὰ γιὰ

νά πάρη δεκάδες στροφές μέσα σ' ένα λεπτό... Με την ανάσα του πάντοτε κομμένη, πάνω στην απελπισία του, άπλωσε χέρια και πόδια... Δοκίμασε να πιαστή από κάπου, να ξεφύγει από το νερό που έξακολουθούσε να τον χτυπάει, να τον παρασέρνει σαν παιχνιδάκι σανιδένιο καί... στο τέλος το κατώρθωσε! Τα χέρια του σκόλωσαν κάπου γερά. Ήταν ένας δράχος. Κόλλησε απελπισμένα πάνω του και βάδισε με τα τέσσερα. Κι' έτσι όπως βάδιζε με τα μάτια κλειστά, ένοιωσε να ελευθερώνεται από τα χτυπήματα και το στροβίλισμα του νερού. Τότε, αποφάσισε επιτέλους να πάρη μιὰ δαδειά ανάσα και να ανοίξη τα μάτια του.

Ο Λή Πό, όπως και όλοι οι άνθρωποι του Πράτ, μπορούσαν να κρατούν και πέντε λεπτά την αναπνοή τους. Αυτό τον έσωσε. Αυτό και η τύχη του γιατί με το πέσιμό του δεν χτύπησε πάνω σε καμμιὰ πέτρα.

Με το άνοιγμα των ματιών του, δεν μπόρεσε να καταλάβει που βρισκόταν. Πυκνό σκοτάδι τον κάλυπτε ολόγυρά του και το βουητό των νερών τον ξεκούφαινε. Θάλεγε κανείς πώς βρισκόταν μέσα σ' αυτή τη θεομηνία των νερών! Και δεν ήταν ψέματα αυτό. Ο Λή Πό, βρισκόταν πίσω από το υδάτινο φράγμα του καταρράκτη, κάτω από το φυσικό κοίλωμα ενός δράχου! Στο σημείο αυτό δεν κινδύ-

νευε, αλλά, με ποιόν τρόπο θα κατώρθωνε να βγεί; Δεν θάταν αναγκασμένος να βουτήξει μέσα στα νερά; Αυτό, όμως, σήμαινε βέβαιο θάνατο! Μα κι' αν έμενε κάτω από το βράχο, δεν ήταν καταδικασμένος να πεθάνει από την πείνα και το κρύο;

Αποφάσισε να προχωρήσει σύρριζα στο βράχο, ψηλά φώντας με τα χέρια του. Σ' ένα σημείο, όμως ο δράχος κορόταν! Ο Λή Πό άπλωσε τα χέρια μα δεν συνάντησε τίποτε! Υπήρχε, ίσως, μιὰ τρύπα σ' αυτό το σημείο, που ώδηγούσε στα σπλάχνα του δράχου. "Αν έμπαινε μέσα;

Δεν δίστασε. Η τρύπα ήταν μεγάλη και τον χώρεσε με ευκολία. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από την αγωνία. Μήπως η τρύπα αυτή ώδηγούσε στη σωτηρία, μήπως είχε έξοδο σε ένα άλλο μέρος, μακριά από τους καταρράκτες;

Ψηλαφητά πάντα προχώρησε. Πήρε μιὰ στροφή και... έμεινε με το στόμα ολάνοιχτο από την έκπληξη! Μπορούσε να απλωνόταν μιὰ εύρυχωρη αίθουσα με πέτρινους τοίχους, άπλετα φωτισμένη. Στη μέση της αίθουσας βρισκόταν ένα τραπέζι όπου δύο άνθρωποι έπαιζαν χαρτιά!

«Θεέ του Πράτ!, έκανε τη σκέψη ο Λή Πό, σαν άπιστευτο μου φαίνεται! Τί ζητούν αυτοί οι άνθρωποι εδώ κάτω;»

Στάθηκε για μιὰ στιγμή

ακίνητος, έχοντάς τα κυριολεκτικά χαμένα κι' έπειτα άποφάσισε νά προχωρήσει. Τό βήμα του ήταν άθρουδο μιά ό άνθρωπος πού καθόταν άπέναντί του, τόν είδε...

Είδε μιά σκιά, κάτι πού έμοιαζε μέ άνθρωπο και μέ μαίμου, μέ σκυφή ράχη, μέ τριγωνικό κεφάλι και μυτερά αύτιά νά έρχεται πίσω από τό φίλο του πού δέν είχε πάρει τίποτε άκόμη είδησι και έξακολουθούσε νά παίξει... Τά μάτια του ανθρώπου γούρλωσαν από τόν τρόμο, τό πρόσωπό του πήρε τό χρώμα του νεκρού και τό μέτωπό του πλημμύρισε θρόμβους παγωμένου ιδρώτα.

— Τί έπαθες, γιατί δέν παίζεις; τόν ρώτησε ό φίλος του. Τί κυττάξεις έτσι πίσω μου;

Γεμάτος περιέργεια γύρισε τό κεφάλι νά δη τί συμβαίνει πίσω του. Είδε κι' αύτός την παράξενη σιλουέττα του Λή Πό και τά χρειάστηκε.

— 'Ο σατανάς!, ούρλιασε και πετάχτηκε από τη θέση του.

Τό ίδιο έκανε και ό φίλος του. Άναποδογύρισαν τό τραπέζι πού έπαιζαν κι' έτρεξαν νά φύγουν, νομίζοντας πώς τούς έπισκέφθηκε ό σατανάς! Πού νά φανταστούν πώς ό βρεγμένος πιθηκάνθρωπος ήταν βοηθός του ντέεκτιβ Τζόε Σέρινταν πού είχε σωθή ως έκ θαύματος πέφτοντας από τό τεράστιο ύψος τών καταρρακτών!

'Ο Λή Πό, πού τά έχασε

για μιά στιγμή, άρχισε νά πρέχη ξοπίσω τους, άκολουθώντας τους μέσα σ' ένα στενό διάδρομο. Σέ λίγο ό διάδρομος πήρε τέλος και τόν θάμπωσε τό φώς του ήλιου, αναγκάζοντάς τον νά κλείσει για μιά στιγμή τά μάτια.

'Όταν τ' άνοιξε, είδε την περιοχή δλόγυρα γεμάτη καπνούς κι' έφτασαν στ' αύτιά του κρότοι πυροβολισμών. Οί άνθρωποι πού βγήκαν μέσα από τη σπηλιά του βράχου είχαν γίνει άφαντοι πίσω από κάτι πυκνούς θάμνους.

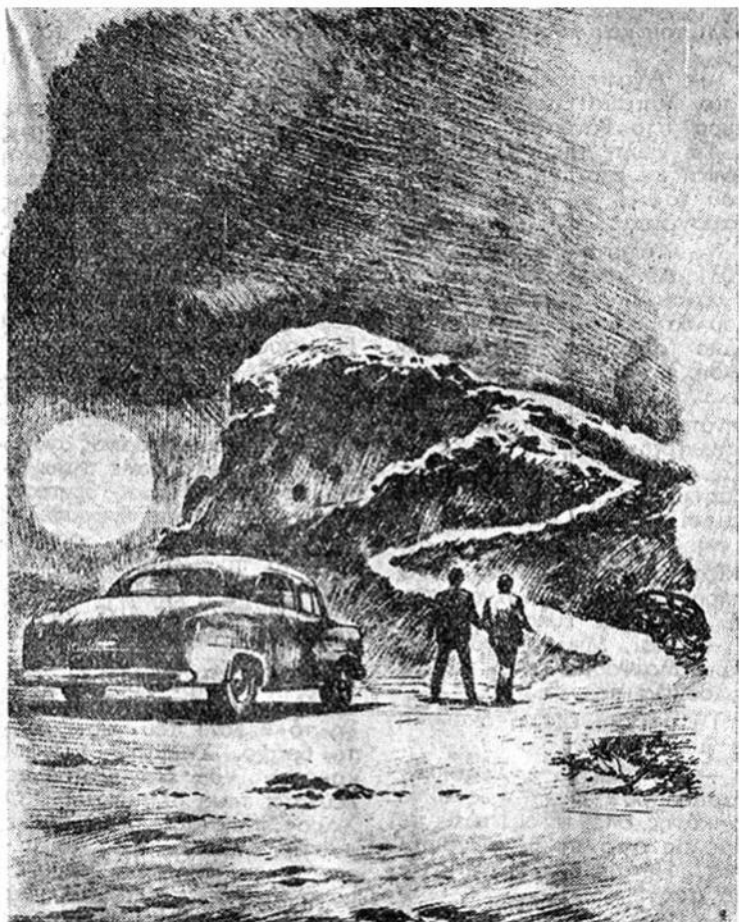
'Ο Λή Πό άκολούθησε την κατεύθυνσί τους. Προσπάθησε νά προσανατολιστή πού δρισκόταν και θυμήθηκε τούς φίλους του. Αύτοί οι συνεχείς πυροβολισμοί τόν έβαλαν σέ ύποψία. Μήπως εκείνη τη στιγμή κινδύνευαν;

'Αποφάσισε νά ανεβή σ' ένα δέντρο. 'Από την ψηλή κορυφή του έρριξε ένα βλέμμα αλόγυρα. Εκείνο πού είδε τόν έκανε νά τά χάσει! Οί φίλοι του είχαν ταμπουρωθή πίσω από ένα βράχο και άμύνονταν έναντίον μερικών ανθρώπων πού τούς είχαν κυκλώσει σέ άπόστασι πνήντα μέτρων... Τό μάτι του Λή Πό, πήρε και κάτι άλλο. Σέ λίγη άπόστασι από τό δέντρο ύπήρχε ένας άνθρωπος κι' έρριχνε έναντίον τών φίλων του μ' ένα πολυβόλο...

ΜΟΛΩΝ

ΛΑΒΕ !

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ σφαίρα του Σέριντα νέσκιζε τόν άέ

Έφυγαν από τη Νέα Υόρκη με την κούρσα του Τζόε.

ρα και πραλίγο να καρ- πιστόλι του όπως έκαναν κι
 φωθή στο μέτωπο ενός οι σύντροφοί του. Δεν τους
 κακούργου που του έριχνε έμενε παρά να υποκύψουν
 από πολύ κοντά. Πέταξε το στο μοιραίο. Γύρισε το κε-

φάλι του και κύτταξε τη Νάνσυ.

— Άγαπημένη μου, της είπε, λυπάμαι που σε παρέσυρα στο θάνατο...

Τὰ χείλη της Νάνσυ τρεμόπαιξαν από τη συγκίνηση. Τού έσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ χαμογέλασε:

— Κάποτε θὰ πεθαίναμε, Τζό! Δὲν πειράζει πὺ θὰ πεθάνουμε σήμερα. Ἀρκεῖ πρὺ θὰ κάνουμε μαζί τὸ μεγάλο ταξίδι πὺ ὁδηγεῖ στὸν Ἀδη...

— Ἐ, τὴν διέκοψε τὸ Ἐλ ληνόπουλο. Τί πάθατε καὶ λέτε τέτοια λόγια; Τί κι' ἂν μᾶς σώθηκαν οἱ σφαῖρες; Μᾶς μένους ἀκόμη οἱ πέτρες καὶ οἱ γροθιές μας!

Ἡ καρδιά τοῦ Σέρινταν σκίρτησε ἀπὸ περηφάνεια. Ὁ μικρὸς προστατευόμενός του δὲν τὰ ἔβαζε εὐκόλως κάτω.

— Ναί, Μίκυ, τοῦ εἶπε. Θὰ παλαίψουμε ἔστω καὶ μὲ τὰ δόντια μας ἀκόμη...

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Ντέτεκτιβ Σέρινταν, παραδόσου! Ξέρω πὺς αὐτὸ θὰ κάνης στὸ τέλος! Δὲν περιμένεις ἀπὸ πούθενά βοήθεια! Πάταξέ μου τὰ πιστόλια σας!

— Κύριε Σέρινταν, παρακάλεσε τὸ παιδί, νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἐγὼ γιὰ λογαριασμό σας;

Ὁ ντέτεκτιβ τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Ὅπως θέλεις, Μίκυ, τοῦ εἶπε στὸ τέλος.

— Ἐσὺ πὺ ζητᾶς τὰ ὄπλα μας!, φώναξε τὸ Ἐλλη νόπουλο, Μολὼν Λαβέ!

Ἡ Νάνσυ τὸν ἀγκάλιασε καὶ δάγκωσε τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Τὸ Μολὼν Λαβέ τοῦ Λεωνίδα τῆς Σπάρτης πὺ ἀντήχησε στὶς Θερμοπύλες, ἀντηχοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ στάμα ἐνὸς ἀτρόμητου Ἐλληνόπουλου, ἐνὸς ἀπόγονου τοῦ Λεωνίδα, στὶς ὄχθες τοῦ Νιαγάρα!

Ὁ Σέρινταν ἔβγαλε μὲ τρόπο τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ βράχο. Τὸ μάτι του πῆρε τὸ πρόσωπο ἐνὸς ἀνθρώπου πὺ ξεπρόβαλε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Μὲ μιάς, ἐνοίωσε ἓνα ἀθέλητο σκίρτημα. Τοῦ φάνηκε πὺς τὸ πρόσωπο πὺ εἶχε στραφῇ πρὸς τὸ μέρος τους, ἦταν γνωστὸ, τὸ εἶχε δὴ τὶς τελευταῖες ἡμέρες... Πὺ ὁμως;

Ἡ βραχνὴ ριπή ἐνὸς πολυβόλου τὸν ἔκανε νὰ τραθήξῃ, τὸ κεφάλι του πίσω ἀπὸ τὸ βράχο. Σκέφτηκε πὺς οἱ κακούργοι θὰ ἔκαναν τὴν τελευταία τους ἐπίθεσι... Ὁ Χάρος πλησίαζε τώρα μὲ τεράστια δῆματα πρὸς τὸ μέρος τους. Ἡ ἡρωικὴ καὶ γεμάτη περιπέτειες ζωὴ τους θὰ τελείωνε στὶς ἀφιλόξενες ὄχθες τοῦ Νιαγάρα...

Μαζί μὲ τὶς ριπές, ἀντήχησαν καὶ φωνές πὺ ἔμοιαζαν μὲ οὐρλιαχτὰ τρόμου... Ὁ Σέρινταν παραξευήτηκε, μὰ δὲν ἔβγαλε τὸ κεφάλι του νὰ δῇ. Οἱ σφαῖρες σφύριζαν

δαιμονισμένα από πάνω τους και ο κρότος του πολυβόλου σίμωνε όλο και πιό πολύ... 'Ασυναίσθητα, χούφτιασε μιιά πέτρα... Τί θα μπορούσε να κάνει όμως μιιά πέτρα απέναντι στο πολυβόλο που οι σφαίρες του ζητούσαν διψασμένες ανθρώπινη σάρκα;...

Τό πολυβόλο για μιιά στιγμή σταμάτησε... Πέρασαν δυό λεπτά γεμάτα θανάσιμη αγωνία και ξαφνικά... Ένας ίσκιος πήδησε ανάμεσα στους απελπισμένους, στους καταδικασμένους από τό θάνατο ανθρώπους. Μά δέν ήταν ό Χάρος, ό ίσκιος αυτός! Ήταν ό Λή Πό, ό άνθρωπος από τόν πλανήτη Πράτ που όχι μόνο νίκησε τό Χάρο αλλά βρέθηκε δίπλα τους μ' ένα πολυβόλο στην αγκαλιά του!

— Λή Πό!, φώναξαν τρία στόματα μαζί.

Ό Λή Πό δέν τούς απάντησε. Έστησε τό πολυβόλο στην κορυφή του βράχου και πάτησε τή σκανδάλη. 'Ακούστηκε ένας ξερός κρότος και τίποτε άλλο. Οι σφαίρες του φονικού όπλου είχαν σωθή.

— Δέν πειράζει, έκανε ό πιθηκάνθρωπος ξεροβήχοντας από τή χαρά του και χοροπηδώντας. Όσοι από τούς κακούργους γλύτωσαν από τες σφαίρες μου, τόβαλαν στά πόδια! Κυττάξε τους πώς τρέχουν κύριε Σέρινταν!

Ό ντέκτεκτιβ και οι σύντροφοί του έβγαλαν τά κεφάλια τους άφοβα και κύτταξαν. Μιιά ομάδα ανθρώπων έτρεχε

στο βάθος τής κοιλάδας. Θά ήταν καιμιιά δεκαριά όλοι—όλοι, τούς είδαν να πλησιάζουν έναν προσγειωμένο ιπτάμενο δίσκο και να μπαίνουν μέσα. Ό ιπτάμενος δίσκος σηκώθηκε τότε άργά—άργά κι' έξαφανίστηκε στο έάθος του όρίζοντα.

Τρεις άναστεναγμοί διήλκαν ταυτόχρονα από τρία στήθη και τρία ζευγάρια μάτια γύρισαν προς τό μέρος του Λή Πό.

— Πές μας, τί έγινε; Πώς γλύτωσες; Πού τό βρήκες τό πολυβόλο; τόν ρώτησαν τρία στόματα μαζί.

Ό Λή Πό, τούς διηγήθηκε με λίγα λόγια τήν ιστορία του και ξεκίνησαν και οι τέσσερις να έπισκεφθούν τό υπόγειο δωμάτιο που δρισκόταν κάτω από τούς καταρράκτες του Νιαγάρα...

ΠΑΓΙΔΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Ο ΤΖΟΕ έχει φουχτιάσει τό πιστόλι του και περιμένει. Είναι τρεις ώρες που βρίσκειται σ' αυτή τή θέση χωρίς να συμβή τίποτε, τό ένστικτό του όμως τόν είδοποιεί ότι εκείνο που περιμένει, δέν θα άργήσει να γίνει.

Βρίσκεται πάνω σ' ένα πλωτό σταθμό, μαζί με τούς φίλους του. Τό πηχτό σκοτάδι τούς τυλίγει και ή άτμόσφαιρα μέσα στη μοναξιά

του Ἀπειρου, εἶναι παράξενη, αἰνιγματική...

Ὁ ντέτεκτιβ πληροφορήθη κε ἀπὸ τὸν Χόβαρτ πῶς, στὸν πλωτὸ σταθμὸ πού βρέθηκαν δολοφονημένοι οἱ ἄντρες τοῦ προσωπικοῦ του, ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη ποσότητα χρυσοῦ. Τὸ χρυσάφι αὐτὸ εἶχε γίνει ἀφαντο. Οἱ κακοῦργοι τὸ εἶχαν πάρει μαζί τους. Ἰὶ αὐτὸ τὸ λόγο εἶχαν σκοτώσει χωρὶς οἶκτο δεκαπέντε ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ληστέψουν τὸ σταθμό.

Στὴ σπηλιά πού ὑπῆρχε κάτω ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα, ὁ Σέρινταν βρῆκε μιὰ ἀποθήκη μὲ ἀρκετὸ χρυσάφι. Φαίνεται πῶς ἐκεῖ εἶχε τὴν ἀποθήκη της ἡ συμμορία. Δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετό τους, ἂν δὲν παρέσυρε τὸ ρεῦμα τοῦ Νιαγάρα τὸν Λή Πό...

Εκεῖνο πού ἔκανε τὸν Σέρινταν νὰ ζαλίζεται ἀπὸ τὶς πολλὰς σκέψεις, ἦταν τὸ ἔξης: Ποιὸς τοῦ ἔσθησε τὴν παγίδα, παρασέρνοντάς τον στὶς ἐρημικὲς ὄχθες τοῦ Νιαγάρα; Μήπως τὸ μήνυμα πού γράφτηκε μὲ αἷμα δὲν τὸ εἶχε γράψῃ ἕνας νεκρὸς, ἀλλὰ κάποιος ζωντανός;

Φτάνοντας στὴ Νέα Ὠρ-κη, τὸν περίμενε μιὰ δεύτερη καὶ πιὸ μεγάλη ἐκπληξι. Ὁ Χόβαρτ τὸν πληροφοροῦσε πῶς στὸν τραγικὸ σταθμὸ, δὲν βρέθηκαν δεκαπέντε νεκροὶ ἀλλὰ δεκατέσσερις! Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔλειπε! Τὸν πληροφοροῦσε ἀκόμη πῶς τὸ

προσωπικὸ τοῦ σταθμοῦ τὸ ἀποτελοῦσαν δεκατέσσερις ἄντρες καὶ ὄχι δεκαπέντε!

Ὁ ντέτεκτιβ δὲν ἄργησε νὰ βγάλῃ ἕνα συμπέρασμα. Θυμόταν πῶς ἡ ἐπίθεσι στὸν «Πρωτέα» ἔγινε ὅταν ἔδωσε τὸ σῆμα στὸν Χόβαρτ γιὰ τὸ ἀποτελέσμα τῆς ἀπροστολῆς του στὸν ἀπηγορευμένο πλανήτη. Τὸ προσωπικὸ τοῦ ἱπτάμενου δίσκου συνέλαβε τὴν ἐκπομπή του καὶ μαθαίνοντας πῶς ἐκεῖ μέσα βρισκόταν ὁ θρυλικὸς Σέρινταν, τοῦ ἐπετέθη ὑποῦλα. Ὅταν δὲ μὲς εἶδε πῶς δὲν κατάφερε τίποτε, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ. Προσγειώθηκε στὸν πλωτὸ σταθμὸ, σκότωσε ὅλο τὸ προσωπικὸ του καὶ παίρνοντας τὸ χρυσάφι, ἄφησε ἕναν κακοῦργο πίσω του κι' ἔφυγε. Γιατὶ τὸν ἄφησε, δὲμως;

Νά, ποιά σκέψι ἀπασχολεῖ τὸν Σέρινταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ πού περιμένει μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἔχοντας στή σειρὰ τοῦ κι' αὐτὸς μιὰ παγίδα στοὺς κακοῦργους. Ἄφησε νὰ διαδοθῇ στὸν ὑπόκοσμο πῶς σ' ἔναν πλωτὸ σταθμὸ, στὸν ὑπ' ἀριθμὸν 9, βρίσκονται πολὺ τιμα μέταλλα. Ἐπειτα, πήρε τοὺς φίλους του καὶ ἔφθασαν στὸν πλωτὸ σταθμὸ κρύβοντας τὸν «Πρωτέα» ὥστε νὰ μὴν φαίνεται. Καὶ τώρα ἀφοῦ ἔδωσε διαταγὴ στὸ προσωπικὸ νὰ ὀπλισθῇ καὶ νὰ κρυφθῇ, περιμένει τοὺς κακοῦργους νὰ πέσουν στὴν παγίδα...

Ξαφνικὰ, ἐνῶ ἐτοιμάζεται

νά θῇ ἀπὸ τῆ θέσι του γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ, τὸ αὐτί του παίρνει ἕνα θόρυβο πὺ ἐρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Σκιρτάει καὶ χαμογελάει. Ὁ θόρυβος αὐτὸς δὲν προέρχεται ἀπὸ συνηθισμένα διαστημὰ πλοία. Βγαίνει ἀπὸ τῆ μηχανῇ ἑνὸς ἱπτάμενου δίσκου. Οἱ κακοῦργοι ἔρχονται ὅπως-δήποτε... Σὲ λίγο θὰ πέσουν στὴν παγίδα του...

Τὸ μέρος πὺ δρῖσκεται, εἶναι ἕνα παρατηρητήριον. Βγάζει τὸ κεφάλι του καὶ παρατηρεῖ. Βλέπει ἕναν πελώριον σφαιρικὸ ὄγκον νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ κινήσῃ βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ σταθμὸ. Ἐτοιμάζεται νὰ προσγειωθῇ...

Ὁ ντέτεκτιβ κατεβαίνει καὶ περιμένει πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παρατηρητηρίου. Τώρα κρατᾷ ἐνὰ χεῖρα του ἐνὰ αὐτόματο. Ἀπὸ μιὰ χαραμάδα, βλέπει τὸν ἱπτάμενον δίσκον νὰ προσγειώνεται. Ἡ πόρτα του ἀνοίγει καὶ κάνουν τὴν ἐμφάνισίν τους μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ συσκευὲς ὀξυγόνου.

Ὁ ντέτεκτιβ τοὺς ἀφήνει νὰ κατεβούν ὅλοι, ἀνοίγει ἄθροισμα τὴν πόρτα καὶ πετιέται, ὅμοιο φάντασμα τῆς νύχτας, μπροστὰ τους.

— Ψηλά τὰ χεῖρα!, οὐρλιάζει. Μὲ τὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησι, πυροβολῶ!

Δυὸ ἄλλες σκιὲς ξεπετάγονται δίπλα του. Εἶναι ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Μίκυ. Κρατοῦν κι' αὐτοὶ αὐτόματα.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἱπταμέ-

νου δίσκου σηκώνουν ἀργά, ἀργά τὰ χεῖρα τους.

— Σέρνινταν, ἀντηχεῖ μιὰ σαρκαστικὴ φωνή, σὲ παραδέχομαι γιὰ ἐξυπνὸ. Μὰς ἔστησες μιὰ ὑπέροχη παγίδα. Ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχῃ χρυσάφι σ' αὐτὸ τὸ σταθμὸ.

— Ὑπάρχει μολύβι γιὰ τὰ τομάρια σας!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ντέτεκτιβ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν σαρκαστικὴ φωνή, γελάει.

— Μολύβι καὶ ὅπλα ἔχουμε κι' ἐμεῖς, Σέρνινταν!, τοῦ λέει. Ἡ πολὺ ἐξυπνάδα ἀποβλακώνει τὸν ἄνθρωπον Ὑπεράνθρωπε ντέτεκτιβ! Ἀκούς Ὑπεράνθρωπος! Ποιὸς σοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ ὄνομα μεγάλῃ ντέτεκτιβ;

— Οἱ κακοῦργοι σὰν καὶ σένα!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σέρνινταν τρίζοντας τὰ δόντια του. Καὶ τώρα, κυττάτε ὅλοι πρὸς τὸ μέρος μου καὶ παραταχθῆτε σὲ μιὰ γραμμῇ.

Ἐνὰ σαρκαστικὸ γέλιο ἀντηχεῖ πίσω του καὶ τοῦ παγώνει τὸ αἷμα. Γυρίζει τὸ κεφάλι του καὶ κεῖνον πὺ ἂν τικρῶναι τὸν κάνει νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὸν ἐκπληξί. Πίσω του, αὐτόματα καὶ πιστόλια σηματοδρῶν τὸ κορμὶ του καὶ τὰ κορμιά τῶν φίλων του. Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ ὅτα θυμοῦ εἶναι ἐναντίον τους. Καὶ τότε... καταλαβαίνει! Τὸ προσωπικὸ δὲν τὸ ἀποτελοῦσαν παρὰ κακοῦργοι! Θέλοντας νὰ στήσῃ μιὰ παγίδα, ἔπεσε σὲ μιὰ δευτέρῃ παγίδα!

— Πετάξτε τὰ ὅπλα σας!.

άντηχεϊ μιὰ φωνή.

‘Ο Σέρινταν δίνει πρώτος τὸ παρόδειγμα. Τὸ βαρὺ αὐτάματό του πέφτει στὸ δάπεδο καὶ στὴ συνέχεια, τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὰ ὅπλα τῶν συντρόφων του. Μένουν τώρα ἄοπλοι, στὰ χέρια τῶν κακούργων...

Τρεῖς ὀπλισμένοι συμμορίτες προχωροῦν κι’ ἔρχονται πίσω τους, ἔτοιμοι νὰ τοὺς χτυπήσουν μὲ τίς λαβές τῶν πιστολιῶν τους καὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν ἀναίσθητους. Καθὼς ὑψώνουν τὰ ὅπλα τους, μιὰ καινούργια φωνὴ ἀντηχεῖ καὶ τὰ χέρια τους μένουν μετέωρα:

— “Ὅλοι ἀκίνητοι γιὰτὶ σὰς θέρισα μὲ τὸ πολυβόλο μου!

Ο ΛΕΛΕΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ ἡ φωνὴ τοῦ Λή Πό. ‘Ο πιθηκάνθρωπος τοῦ Πράτ δρίσκεται ἀνεβασμένος στὴν κορυφὴ ἑνὸς παρατηρητορίου καὶ ἡ μπούκα τοῦ πολυβόλου του σηματοθεύει τὸ σωρὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ δρίσκονται μπροστὰ του. “Ὅλοι τους μένουν ἀκίνητοι καὶ γιὰ ἕνα ἕνα λεπτό, μιὰ παγερὴ σιωπὴ ἀπλώνεται ἀνάμεσά τους.

— Πετᾶτε τὰ ὅπλα!, οὐρλιάζει ὁ Λή Πό.

‘Ο ἀρχηγὸς τῶν κακούργων, γελάει.

— “Ἄν πυροβολήσης, φω

νάζει, θὰ σκοτώσης πρώτα τοὺς φίλους σου! Τὰ ὅπλα μας εἶναι στραμμένα πρὸς τὰ κορμιά τους καὶ μὲ τὴν πρώτην σφαῖρα σου θὰ γίνουν μακαρίτες! Τόλμα, λοιπόν, νὰ πυροβολήσης!

‘Ο ντέτεκτιβ φοβᾶται μήπως ὁ Λή Πό κάνει καμμιὰ κουπαιμάρα καὶ τοῦ φωνάζει μὲ ἄλτ του τὴ δύναμι:

— Μὴν πυροβολῆς ἀκόμη, Λή Πό! “Ἄν δῆς καὶ μᾶς σκοτώνουν, θέρисέ τους!

Πάλι σιωπὴ ἀπλώνεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλωτοῦ σταθμοῦ. Μιὰ σιωπὴ παγερὴ, ὑπουλὴ. ‘Η θέσι τοῦ Σέρινταν καὶ τῶν δύο συντρόφων του εἶναι δραματικὴ. Βρίσκονται μπλοκαρισμένοι ἀνάμεσα στοὺς ὀπλισμένους κακούργους κι’ αὐτοὶ εἶναι ἄοπλοι. Μὰ καὶ ἡ θέσι τῶν κακούργων δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη. “Εἰσι νὰ κάνῃ πῶς πατάτῃ τὴ σκανδάλη ὁ Λή Πό, θὰ τοὺς θερίσῃ ὅλους.

— “Ἀκούστε, φωνάζει ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σκέψι ὁ ντέτεκτιβ. ‘Η θέσι καὶ τῶν δυῶν μας εἶναι δύσκολη. Μ’ ὅλο ποὺ συχαίνομαι νάρθω σὲ συμφωνία μαζὶ σας, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὸ κάνω. Θὰ κάνουμε μιὰ προσωρινὴ ἀνακαυχὴ. Θὰ μᾶς ἀφήσετε ἐλεύθερους κι’ ἐσεῖς θὰ μιπῆτε μὲ τὴν ἡσυχία σας στὰν ἱπτάμενο δίσκο σας καὶ θὰ φύγετε.

‘Ο ἀρχηγὸς τῶν κακούργων γέλασε.

— Εἰσαι πολὺ πονηρὸς, ντέτεκτιβ, τοῦ εἶπε. “Ἄν σὰς

άφήσουμε για μιὰ στιγμή, τὸ πολυβάλλο θὰ μᾶς θερίσει.

— Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σέρινταν.

— Δὲν ἔχω σὲ κανέναν ἐμπιστοσύνη ἀνθρωπὲ μου! Τὸ καταλαβαίνεις;

— Προτιμᾶς τότε νὰ σκοτωθῶμε ὅλοι ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ πολυβόλου; Ἄκουσε, ἐγὼ καὶ οἱ δυὸ σύντροφοί μου θὰ πλησιάσουμε τὸν ἱπτάμενο δίσκο. Ἐπειτα θ' ἀμχισθ ἕνας—ἕνας ἀπὸ σᾶς νὰ μπαίνει μέσα. Ὁ τελευταῖος, πού θὰ μᾶς κρατᾷ με τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ του...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του. Ἐνα πιστόλι ἔβηξε καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς κακούργους βόγγηξε κι' ἔπεσε στὸ δάπεδο. Ὁ Σέρινταν ἀναμέτρησε σ' ἕνα δευτερόλεπτο τὴν κατάστασι καὶ παίρνοντας μιὰ βουτιά, φώναξε:

— Κάτω! Λὴ Πό, χτύπα!

Ἡ Νάνσυ κι' ὁ Μίκυ ἔπescαν μπρούμυτα πιάνοντας τὰ αὐτάματά τους, ἐνῶ τὸ πολυβάλλο τοῦ Λὴ Πό κακάρισε βραχνά. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα πιστόλι ξέρασε καυτὸ μολύβι καὶ ἡ Νάνσυ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πόνου.

Δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ περιγραφῇ ἡ σκηνὴ πού ἀκολοῦθησε. Οἱ κακούργοι αἰφνιδιάστηκαν κι' ἔτσι ὅπως ἔστεκαν σὲ δυὸ ὁμάδες ἡ μιὰ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἄλλη, δίστασαν στὴν ἀρχὴ νὰ πυροβολήσουν. Ὅταν ὁμως

εἶδαν ὅτι τὸ πολυβάλλο τοῦ Λὴ Πό δὲν ἀστειευόταν καὶ πῶς οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοί τους πού βρίσκονταν ἀνάμεσά τους πυροβολοῦσαν κι' αὐτοί, τοὺς κυρίευσε ὁ πανικός, ἔβγαλαν τινιχτὰ οὐρλιαχτὰ θηρίων καὶ ὤρμησαν νὰ μποῦν στὸν ἱπτάμενο δίσκο! Σὲ δυὸ λεπτά ἡ πόρτα τοῦ δίσκου ἔκλεισε καὶ ἡ διαπλανητικὴ σφαῖρα ὑψωνόταν με ταχύτητα καὶ γινόταν ἀφαντὴ στὸ μαῦρο σκοτάδι, ἐνῶ πάνω στὸν πλωτὸ σταθμὸ ἀντηχοῦσαν οἱ κραυγὲς τῶν πληγωμένων.

— Στὸν «Πρωτέα», γρήγορα!, διέταξε ὁ Σέρινταν. Θὰ νυρίσουν ὅπωςδὴποτε γιὰ νὰ μᾶς βοηθοῦ δώσουν! Λὴ Πό, κατέβει ἀμέσως κάτω ἀπὸ ἐκεῖ!

Εἶδε τὸ Μίκυ νὰ ὠρθώνεται διπλὰ του. Ἡ Νάνσυ ὁμως δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ. Βογγοῦσε καὶ σπάραζε ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ὁ Σέρινταν τὴν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν «Πρωτέα». Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀπόθεσε μέσα, γυρνώντας πάλι στὸ πεδίο τῆς συνιπλοκῆς. Ἀρπάξε στὴν ἀγκαλιά του ἕναν ἀπὸ τοὺς τραυματισμένους πού θρῆκε καὶ τὸν ἔφερε κι' αὐτὸν στὸν «Πρωτέα». Βλέποντας τὸ Μίκυ καὶ τὸ Λὴ Πό στὶς θέσεις τους, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ με τὸ πᾶτημα δυὸ κόκκινων κουμπιών, τὸ θρυλικὸ ἀστρόπλοιο ἔβησε τὸν πλωτὸ σταθμὸ καὶ πετάχτηκε στὰ ὕψη.

Ὁ Σέρινταν περιποιήθηκε τὴν πληγὴ τῆς Νάνσου ποὺ εὐτυχῶς δὲν ἦταν σοβαρὴ κι' ἀφού τῆς ἔβριξε μιὰ ἐνεσι γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρει, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κακούργου τραυματία. Τοῦ περιποιήθηκε κι' αὐτοῦ τὴν πληγὴ κι' ὅταν τελείωσε, τὸν ρώτησε:

— Ἡ ζωὴ σου κρέμεται στὰ χέρια μου, πρέπει νὰ τὸ ξέρεις. Πές μου ἀμέσως ὅτι ξέρεις γι' αὐτὴ τὴ συμμορία.

Ὁ κακούργος ξεροκατάπιε.

— Δὲν ξέρω καὶ πολλὰ πράγματα, ἄρχισε. Τὸν ἀρχηγό μας δὲν τὸν γνωρίζει κανεὶς γιατί φοράει πάντα μάσκα. Ἡ συμμορία μας ἔχει τὸ ὄνομα: «Οἱ πειρατὲς τοῦ Ἀπειροῦ». Κιλέβουμε χρυσὰφι ἀπ' ὅπου μπορούμε...

— Ποῦ ἔχετε τὴ βάση σας; τὸν ρώτησε ὁ Σέρινταν. Ἄν μοῦ δώσης αὐτὴ τὴν πληροφορία, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ γλυτώσης τὴν ἠλεκτρικὴ κρέκλα.

Ὁ κακούργος γούρλωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν τρόμο κι' ἔπειτα, στρέφοντας τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μεγάλο οὐράνιο χάρτη, ψιθύρισε:

— Στὸν πλανήτη 17.

— Μοῦ λές ἀλήθεια;

— Στὸ ὀρκίζομαι...

Ὁ ντέτεκτιβ πλησίασε τὰ μηχανήματα πλεύσεως τοῦ «Πρωτέα» καὶ χάραξε μιὰ καινούργια κατεύθυνσι.

— Πολὺ ὠραία, εἶπε. Ἄν μᾶς εἶπες τὴν ἀλήθεια, θὰ

γλυτώσης ὅπωςδήποτε τὸ θάνατο.

Ἐπειτα τὸ μέτωπό του γέμισε ρυτίδες:

— Ἀπορῶ ποίος πυροβόλησε!, ἀναρωτήθηκε, ὅταν μιλοῦσα στὸν ἀρχηγό τῶν πειτῶν. Ἦταν μεγάλος κίνδυνος γιὰ μᾶς αὐτὸς ὁ πυροβολισμός, εὐτυχῶς ὅμως ποὺ εἰχαμε μεγάλη τύχη. Μήπως πυροβόλησες ἐσὺ μὲ τὸ πιστόλι σου Λή Πό;

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ ἀρνήθηκε κατηγορηματικά.

— Μυστήριο πράγμα!, ἔκανε ὁ ντέτεκτιβ. Ἀπὸ ποῖο πιστόλι ἔφυγε αὐτὴ ἡ σφαῖρα καὶ χτύπησε τὸν κακούργο;

Μιὰ ἀγνωστὴ φωνή, ποὺ τὴν ἀκούγαν ὅλοι τους γιὰ πρώτη φορά, ἀκούστηκε μέσα στὴν κοιμπίνα τοῦ «Πρωτέα»...

— Ἀπὸ τὸ δικό μου!

Ὁ Σέρινταν πετάχτηκε ὀρθίος καὶ χούφτιασε τὸ πιστόλι του, ἐνῶ τὸ βλέμμα του στράφηκε ὀλόγυρα.

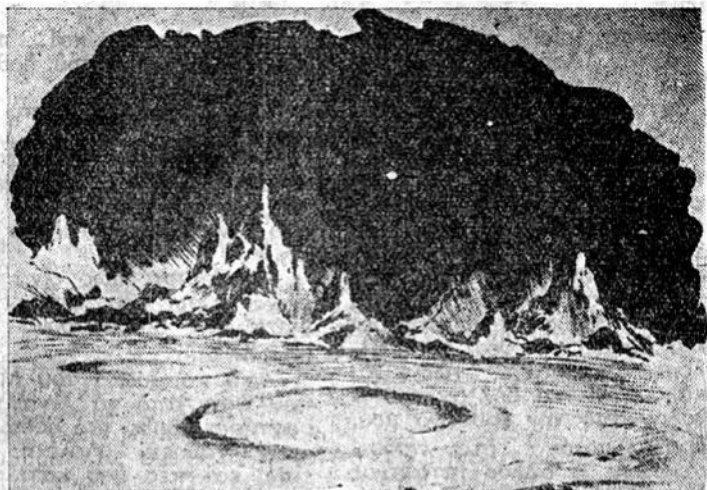
— Ποίος εἶσαι σύ; βρυχήθηκε.

— Ὁ Λελέκης!, ἀπάντησε ἡ ἴδια φωνή.

Ἡ Νάνσου σταυροκοπήθηκε. Ποῦ ἦταν κρυμμένος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε;

— Ποίος Λελέκης!, φώναξε χάνοντας τὴν ψυχραιμία του ὁ Σέρινταν. Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι παρουσιάσου καὶ ἄφησε τ' ἀστεία γιατί κρατῶ πιστόλι!

Ἐνα ἀδύνατο χέρι ἔκανε

Είδαν τὸν ἱπτάμενο δίσκο προσ-
γειωμένο σὲ μιὰ κοιλάδα.

τὴν ἐμφάνισί του πίσω ἀπὸ
ἓνα παραβάν. Ἔπειτα πρό-
βαλε ἓνα δεύτερο χέρι κι' ἔ-
πειτα ἡ πατούσα τοῦ ἐνὸς
ποδιοῦ. Στὴ συνέχεια πρόβα-
λε ἓνα κεφάλι καί, οἱ τέσσε-
ρις φίλοι ἔμειναν κατὰπλη-
κτοί!

Ὁ «Λελέκης», ἦταν ἓνα
παιδί, δεκαῆξι χρονῶν τὸ πο-
λύ, ψηλός, ἀδύνατος μὲ κωμι-
κὸ πρόσωπο, μὲ μύτη ποῦ
τοῦ κατέβαινε ὡς τὸ στόμα
καὶ μὲ δυὸ μικρὰ μυωπικὰ
μάτια ποῦ κρύβονταν πίσω
ἀπὸ ἓνα ζευγάρι γυαλιά.

— Καλημέρα σας!, εἶπε
κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν
ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ μὲ ἀπο-
ρία.

— Πρόλαβα καὶ μπῆκα,
ἀπάντησε ὁ Λελέκης. Ἦμου-
να κρυμμένος στὸ μικρὸ πλα-
νήτη.

Ὁ Σέριντον κατάλαβε
πῶς ἐμφοῦσε τὸ σταθμό.

— Καὶ πῶς ἔφτασες ἐκεῖ;
τὸν ρώτησε.

— Εἶχα κρυφτῇ σὲ ἓνα

πλανητόπλοιο πού πήγαινε για τόν Ἀρη. Δέν εἶχα θυγῆ ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ λαχταροῦσα νὰ γνωρίσω τοὺς ἄλλους πλανήτες. Μόλις τὸ πλανητόπλοιο προσγειώθηκε ἐδῶ, βγῆκα κρυφὰ καὶ κρύφτηκα. Νόμισα πὼς εἶχαμε προσγειωθῆ στὸν Ἀρη. Τὸ πλανητόπλοιο ἔφυγε καὶ ἡ προσγειώθηκε κατόπιν ἓνας ἱπτάμενος δίσκος πού αἷμα λώτισε ἄλλους τοὺς ἄντρες καὶ ἄφησε στὴ θέσι τοὺς ἄλλους. Κατάλαβα πὼς εἶναι κακοῦργοι καὶ δέν βγῆκα καὶ θόλου ἀπὸ τὴν κρυψώνα μου. Βγῆκα μονάχα ὅταν προσγειώθηκε ὁ ἄλλος ἱπτάμενος δίσκος καὶ σὰς ἔπιασε αἷμα λώτους. Ὡραία δέν τὰ κατάρφερα μὲ τὸ πιστόλι; Λοιπόν, τί λέγαμε;

— Γιά τὸ πιστόλι, τοῦ θυμήσε ὁ Μίκυ.

— Ποιό πιστόλι; ἔκανε παραξενεμένο τὸ παιδί.

— Γιά τὸν πυροβολισμό πού ἔρριξες καὶ σκότωσες ἔναν κακοῦργο!

— Ποιόν κακοῦργο;

— Ὦ!, ἔκανε ὁ Μίκυ, ἀφρημένος εἶσαι;

Ὁ Λελέκης χαμογέλασε.

— Εἶμαι λιγάκι ἀφρημένος, τοὺς εἶπε. Μερικὲς φορὲς τὸ μυαλό μου σταματᾷ καὶ δέν ξέρω τί μοῦ γίνεται. Οἱ φίλοι μου μὲ λένε Λελέκη γιατί εἶμαι ψηλὸς κι' ἔχω μεγάλη μύτη, μὲ λένε ὁμως καὶ ἀφρημένο...

Ἔτσι ὅπως βρισκόταν ὁρθος στὴ μέση τῆς καμπίνας, λύγισε τὰ γόνατά του, ἔγει-

ρε πρὸς τὰ πίσω καί... πήρε μιὰ τοῦμπα πού τοῦ ἦρθε ὁ οὐρανὸς σφοντῆλι!

Ὁ Μίκυ ξεράθηκε στὰ γέλια.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε καθὼς τὸν εἶδε νὰ σγκάνεται καὶ μὰ πιάνη τὸ κεφάλι του πού τὸν πονοῦσε ἀπὸ τὸ χτύπημα.

— Νόμισα πὼς εἶχα καρέκλα πίσω μου, εἶπε. Ἐσχάσα πὼς βρισκόμουν αὐτὸ ἀστρόπλοιο.

Ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ Μίκυ, πού ἦταν ἀπὸ τὰ λίγα πειραχτήρια, ἦρθε μιὰ ιδέα.

— Κάθησε, Λελέκη, τοῦ εἶπε, καὶ πές μου κάτι πού θὰ σέ ρωτήσω...

Ὁ Λελέκης λύγισε πάλι τὰ πόδια του καί... πήρε μιὰ δεύτερη τοῦμπα ἀνάσκελα, κάνοντας ἄλλους ὄσους βρίσκονταν στὸν «Πρωτεύς» νὰ ξεσπάσουν σὲ δυνατὰ γέλια. Ἡ ἀφρημάδα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἦταν ἀπερίγραπτη!

ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ 17

ΧΡΕΙΑΣΤΗ. ΚΕ νὰ γυρίση ὅλον τὸν πλανήτην ὁ «Πρωτεύς» γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Σέρνταν νὰ ἀνακα-

λύψῃ ἓνα ἴχνος τῶν Πειρατῶν. Στὸ τέλος τὸ κατάρθωσε. Σὲ μιὰ μικρὴ κοιλιάδα, διέκρινε ἓναν ἱπτάμενον δίσκο καὶ δίπλα του μερικοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ ντέεκτιβ, ἤξερε πολλὰ

πράγματα από τη συμμορία των πειρατών. Ο αίχμάλωτός του του έλυσε και το μυστήριο που τον βασάνιζε, το μυστήριο της παγίδας που του έστησαν στις όχθες του Νιαγάρα.

— Όταν οι πειρατές σκότωσαν τους άντρες του πλωτού σταθμού, του εξήγησε ο αίχμάλωτος, και πήραν το χρυσάφι, ανακάλυψαν από τη συσκευή του ραντάρ πώς το αστρόπλοίο σας έρχόταν υπό σταθμό. Έπειδή φοβόντουσαν να σας αντιμετωπίσουν στα φανερά, άφησαν έναν πειρατή για να σας σκοτώσει καθώς θα μπαίνατε στο φυλάκιο, όπου θα έκανε κι' αυτός το νεκρό. Εκείνος όμως φοβήθηκε και προτίμησε να σας στήση την παγίδα της ματωμένης έπιγραφής στον τοίχο. Όταν φύγατε είδοποίησε με τον ασύρματο τον αρχηγό...

Ο Σέρινταν κατάλαβε τώρα γιατί του φάνηκε γνωστός ο κακούργος που του ζητούσε να παραδοθεί στο Νιαγάρα. Ήταν ένας από τους δεκαπέντε νεκρούς! Ο νεκρός που δεν ήταν νεκρός...

— Νάνσυ, είπε στην άρρα βωνιαστικιά του ο ντέτεκτιβ όταν προσγειώθηκαν, θα μείνεις στον «Πρωτεύα» μαζί με το φίλο μας το Λελέκη. Το τραύμα σου δεν σου επιτρέπει να φύγεις μαζί μας. Εγώ με το Μίκυ και το Λή Πό θα κάνουμε μια μικρή επίδρομη στους φίλους μας.

Έδωσε γερά τον αίχμάλω

τό τους για να είναι σίγουρος και ξεκίνησαν φορώντας τις διαπλανητικές τους φόρμες γιατί στον πλανήτη 17 δεν υπήρχε όξυγόνο.

* * *

Η νύχτα είχε πέσει βαρεια, αποπνικτική. Οι τρεις ατρόμητοι άστροναύτες προχωρούσαν με δυσκολία, ό ένας πίσω από τον άλλο για να μη χαθούν. Τα λαστιχένια τους παπούτσια δεν άφηναν καθόλου θόρυβο. Οι καρδιές τους χτυπούσαν με δύναμη. Απόψε τους περίμενε μια καινούργια περιπέτεια. Πήγαιναν να ξετρυπώσουν το φίδι από την τρύπα του...

— Δεν βλέπω τίποτε!, λέει σε μια στιγμή ο ντέτεκτιβ. Ούτε το παραιμικό φως που να μάς καθοδηγή. Περπατάμε δυο ώρες συνέχεια και δεν φθάσαμε στον ιπτάμενο δίσκο.

Εμείναν ακίνητοι, με τα μάτια βυθισμένα στο σκοτάδι. Ξαφνικά, ήχοι δημάτων έσπασαν τη σιωπή της νύχτας. Βήματα που δεν άπεχαν και πολύ από το μέρος που βρίσκονταν.

Τα δάχτυλά τους έσφιξαν τη σκανδάλη των φλογοβόλων τους και περίμεναν. Τα βήματα τώρα έστριψαν άριστερά και άπομακρύνθηκαν.

— Ξοπίσω τους!, ψιθύρισε ο Σέρινταν. Αύτοι θα μάς οδηγήσουν στο κρησφύγετό τους.

Όμοια φαντάσματα μέσα στο σκοτάδι, άκολούθησαν

τούς ανθρώπους που προχωρούσαν άθραστοι, μπροστά τους. Σέ λίγο, οί άνθρωποι εκείνοι στάθηκαν. Τά δήματά τους έσβησαν.

— Περιμένετε, είπε ο ντέτεκτιβ. Θα κάνω μιιά μικρή άνίχνευσι.

Έπεσε με την κοιλιά και σύρθηκε πάνω στο χώμα. Οί φίλοι του τόν περίμεναν με αγωνία κάπου δέκα λεπτά. Τόν είδαν νά ξεφυτρώνη ξαφνικά μπροστά τους και άνάπνυσαν με άνακούφισι.

— Τους ξετρύπωσα! τους είπε. Μπήκαν σέ μιιά σπηλιά. Έλάτε μαζί μου.

Σκυφτοί, προχωρώντας με προσοχή, άκολούθησαν τόν Σέρινταν. Θα βάδισαν κάπου έκατό μέτρα και σταμάτησαν.

— Λή Πό, ψιθύρισε ο ντέτεκτιβ, δεξιά σου, σέ δέκα μέτρα άπόστασι, ύπάρχει ένας ώπλισμένος φρουρός. Μπορείς νά τόν ξεμπερδέψης ήσυχα—ήσυχα;

Τά μάτια του Λή Πό έλαμψαν σαν τής γάτας. Έδωσε τó αυτόματο στον Σέρινταν, προχώρησε γιά λίγο, άκούμπησε τά χέρια του στο χώμα και πετάχτηκε σαν λάστιχο. Τήν επόμενη στιγμή βρέθηκε στις πλάτες του φρουρού και τά άπσαλénια του δάχτυλα έσφισαν με δύνομι τó λαιμό του, αναγκάζοντάς τον νά πέση κοπαγής, άνίκανος νά άντισταθή...

— Κύριε Σέρινταν, ψιθύρισε μετά δυό λεπτά ο πιθηκάνθρωπος του Πράτ, πλησιάζον

τας κοντά του, ο δράμος είναι έλεύθερος.

Ο Σέρινταν έσκυψε και κάτι του είπε στο αύτί, πάνω άπό τó άκουστικό του μικροφώνου. Έπειτα πήρε τó Μίκυ άπό τó χέρι και προχώρησαν στην είσοδο τής σπηλιάς. Ο Λή Πό δέν τους άκολούθησε. Κούρνιασε σέ μιιάγωνιά άφου τράβηξε πιό έξω τόν άναίσθητο φρουρό.

Ο διάδρομος που άκολούθησαν οί δυό ήρωες τής Αστροφικής Ασφάλειας ήταν μι σφωτισμένος. Αυτή ή σπηλιά στο έσωτερικό της έμοιαζε σαν σπίτι ή μάλλον σαν έργαστήριο. Με προτεταμένο τó αυτόματό τους και με τó χέρι στή σκανδάλη, προχωρούσαν μετρώντας τó κάθε τους δήμα, λές και περίμεναν άπό στιγμή σέ στιγμή τήν επίθεσι του έχθρου τους...

Και ο έχθρος δέν άργησε νά έπιτεθή, ξαφνικά και άθόρυβα. Ένας ύπουλος και συχαμένος έχθρος που δέν τόν περίμεναν, ποτέ τους νά φανερωθή και νά τους έμποδίση στο δρόμο τους. Ήταν ένα τεράστιο πλοκάμι που έμοιαζε σαν προβοσκίδα έλέφαντα, σαν πελώριο φίδι. Άναδιπλώθηκε στο διάδρομο βγαίνοντας άπό μιιά τρύπα του τοίχου και λίγο έλειψε νά τυλιχτή στο λαιμό του ντέτεκτιβ που προχωρούσε πρώτος.

Τό ένστικτό του περισσότερο παρά ή όρασί του, έπεσήμανε τόν κίνδυνο και τραβήχτηκε πρós τά πίσω, άπο

φεύγοντας τὸ θανάσιμο ἀγκάλιασμα τοῦ πλοκαμιοῦ. Μὰ τὸ πλοκάμι ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε, σὰ νάταν ἀπὸ λάστιχο. Ὁ Σέρινταν πῆρε δυὸ τρεῖς στροφές πάνω στὸ δάπεδο καὶ δρέθηκε πίσω ἀπὸ τὸ Μίκυ. Τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν διίστασε καθόλου. Πάτησε τὴ σκανδάλη τοῦ αὐτομάτου του καὶ μιὰ ἀκτίνα τῶλιξε τὸ σατανικὸ χταπόδι. Τὸ εἶδε νὰ ἀναταράσσεται, νὰ χτυπιέται ἐπὶ τὸν τοῖχο κ' ἔπειτα νὰ ἀποτραβιέται καὶ νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ τοῖχου...

— Προσοχή!, ψιθύρισε ὁ ντέτεκτιβ στὴ αὐτὴ τοῦ Μίκυ. Μπορεῖ νὰ μᾶς πῆραν εἰδησι μ' αὐτὴ τὴ φασαρία.

Προχώρησε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου κ' ἔσχιζαν ἀριστερὰ σ' ἕναν ἄλλο πιὸ στενὸ διάδρομο. Ἀπὸ ἕνα μικρὸ παιραθυράκι, ἔβγαине φῶς. Ὁ ντέτεκτιβ βιάσισε μὲ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν του καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του νὰ δῇ...

Ο ΛΕΛΕΚΗΣ ΞΕΧΝΑΕΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ πρόσωπο ποὺ ἀντίκρουσε, ἦταν ἕνα ψηλὸ παιδί, καθισμένον σὲ μιὰ καρέκλα. Τὸ παιδὶ ἀπὸ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Λελέκη ποὺ εἶχαν ἀφήσει πίσω τους! Ἡ ἀνάσα του κόπηκε ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι. Τί ζητοῦσε ὁ

Λελέκης μέσα στὴ φωλιά τῶν πειρατῶν; Μήπως... μήπως ἦταν κ' αὐτὸς πειρατὴς καὶ τοὺς εἶχε στῆσει μιὰ περιφημὴ παγίδα κἀνοντάς τους τὸν ἀφηρημένο λαθρεπιβάτη; Ὡ, ἂν ἦταν κάτι τέτοιο, δὲν θὰ τοῦ τὴ χάριζε ὁ ντέτεκτιβ! Θὰ τὴν πλήρωνε πολὺ ἀκριβά.

Μὰ, ὄχι, δὲν ἦταν σωστὴ ἡ ὑπόψια τοῦ Σέρινταν. Πρόσεξε πῶς τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ ἦσαν δεμένα ἐνῶ ἔσκυβε τώρα πάνω του τὸ ἄγριο μούτρο ἑνὸς πειρατῆ.

— Ποὺ εἶναι ὁ Σέρινταν; ρώτησε τὸ μούτρο ἄγρια.

Ὁ Λελέκης τὸν κύτταξε χαζά.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησε. Τὸ ξέχασα.

Ὁ πειρατὴς ἀγριεύει. Σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τοῦ δίνει μιὰ γερὴ γροθιά στὸ στομάχι. Τὸ παιδί βογγάει καὶ τὰ δόντια τοῦ Σέρινταν τρίζουν μὲ λύσσα.

— Σὲ ξαναρωτῶ, ποὺ εἶναι ὁ Σέρινταν!, τοῦ λέει πῶς ἄγρια.

Τὸ παιδί προσπαθεῖ πάλι νὰ θυμηθῇ μὰ δὲν τὰ καταφέρνει.

— Ποιός; ρωτάει.

— Ὁ Σέρινταν.

— Ποιός εἶναι ὁ Σέρινταν;

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω ποιός εἶναι ὁ Σέρινταν ὅπως μὀπαιδὸ!

Σηκώνει τὸ ὄπλο του καὶ στρέφει τὴν κάννη του πρὸς τὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ ποὺ τὸν κυττάζει χαζά, λὲς καὶ

δὲν βλέπει τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλεῖ. Ὁ πειρατὴς φέρνει τὸ δάχτυλό του στὴ σκανδάλη κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὴν πατήσῃ. Δὲν προλαβαίνει, ὅμως. Μιὰ φλόγα ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ μικροῦ παραθύρου καὶ τὸν βρίσκει στὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸν σωριάσῃ νεκρὸ στὸ δάπεδο!

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμὴ, ὁ Σέρινταν— γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ποὺ πυροβόλησε— βρίσκει τὴν πόρτα καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὴν τσακίζει καὶ μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ θέσιμα ὅμως ποὺ ἀντικρίζει, τὸν κάνει νὰ μείνῃ μαρμαρωμένος, χωρὶς νὰ γολυμὰ νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου του. Στὴ γωνία τοῦ δωματίου βρίσκεται καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα ἡ Νάνσυ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πειρατὲς ἔχει ἀκουμπήσει στὸ στήθος της τὸ πιστόλι του καὶ ἴσως μὲ σαρκασμοῦ στὸν Σέρινταν καὶ στὸ Μίκυ ποὺ ἔχει ξεπροβάλλει πίσω του.

—“Ἄν μῆσα σ' εἶνα δευτερόλεπτο δὲν πετάξετε τὰ ὅπλα, ἡ ἄμορφη κοπέλλα ταξιθεύει γιὰ τὸν παράδεισο!

Ὁ Σέρινταν ὑπακούει χωρὶς ἀντίρρηση. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Μίκυ πίσω του. Γιὰ μιὰ ἀκάμῃ φορὰ οἱ κακούργοι πειρατὲς τοῦ Ἀπείρου, τοὺς κρατοῦν στὰ χέρια τους. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσουν. Ἐκτὸς κι' ἄν... Ἐκτὸς ἂν ὁ Λή Πό ποὺ ἔμεινε πίσω καταφέρῃ νὰ κά νῃ τίποτε...

— Ψηλά τὰ χέρια παλληκάρια!, διατάζει ὁ κακούργος.

Ἐπειτα γυρίζει σὲ δυὸ συντρόφους του καὶ τοὺς λέει:

—Καθίστε τους στὴν καρέκλα καὶ δέστε τους τὰ χέρια πίσω. Κι' ἂν φέρουν καὶ τὴν παραιμικὴ ἀντίστασι, θὰ εἶναι τὴν ἄμορφη φιλενάδα τους νὰ ξεψυχήσῃ μπροστά τους...

Ὁ ντέκτεκτιβ ἀφήνει νὰ τὸν καθίσουν στὴν καρέκλα καὶ νὰ τὸν δέσουν. Κυττάζει τὴ Νάνσυ ποὺ βρίσκεται κι' αὐτὴ δεμένη, κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ κακούργου, καὶ μιὰ ἀνυπόφορη μανία ἐκδικήσεως τὸν πλημμυρίζει. Μπορεῖ ἡ θέσι τους νὰ εἶναι δραματικὴ, μὰ ὁ Σέρινταν ἑλπίζει... ἑλπίζει στὸ Λή Πό...

...Καὶ ὁ Λή Πό, δὲν ἀργεῖ νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του στὸ δωμάτιο αὐτό... Μόνο ποὺ εἶναι ἕνας ἀγνωρίσιος Λή Πό... Στὰ χέρια του δὲν κρατᾷ ὅπλα καὶ βαδίζει κουτσαίνοντας, ἐνῶ στὴν πλάτη του εἶναι κερκωμένες δυὸ κόνινες πιστολίου.

—Ἀφεντικό, μιλάει ἕνας ἀπὸ τοὺς κακούργους ποὺ τὸν φέρνουν, αὐτὸς ὁ πιθανὸς εἶναι ζορικός. Κρατοῦσε αὐτόματο, σκότωσε τρεῖς συντρόφους μας καὶ εἶδαμε καὶ πάθαμε γιὰ νὰ τὸν ἀφοπλίσομε!

Ἕνα γέλιο ἀντηχεῖ στὴ σιωπὴ ποὺ ἀκολουθεῖ. Ἕνα τρανταχτὸ γέλιο ποὺ τοὺς κάνει ὅλους νὰ κυτταχθοῦν.

Δὲν ἀργοῦν νὰ καταλάβουν ποῖος γελάει. Εἶναι ὁ Λελέκης!

—Πῶ, πῶ,!, κάνει, τὸν στραπατσάρανε τὸν καημένο τὸν πίθηκό μας! Πῶ, πῶ, τί ἔχουν νὰ δοῦν τὰ μάτια μου! Ἔλα παλιόφιλε νὰ μᾶς κόνης καὶ σὺ παρέα!

—Δέστε τον κι' αὐτόν!, οὐρλιάζει ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀπειλεῖ τὴ Νάϊου, δείχνοντας τὸ Λῆ Πό. Θὰ τοὺς μάθω ἐγὼ ν' ἀνακατεύονται στὶς δουλειές μου! Τὸ πρῶτ' θὰ τοὺς ρίξουμε καὶ τοὺς τρεῖς στὸν κρατήρα τοῦ ἡφαιστείου γιὰ νὰ μὴ μείνῃ οὔτε στάχτη ἀπὸ δαύτους! Τότε θὰ δείξω πῶς ὁ ντέτεκτιβ Σέοινταν, ὁ Ὑπεράνθρωπος ὅπως τὸν λένε, εἶναι ἕνα μηδενικὸ μπροστά μου!

Ὁ ντέτεκτιβ στρέφει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ὅταν τὸ πρόσωπό του γλωμιάζει νεκρικό. Ἀντικρῦζει τὸν αἰχμάλωτό του, ποὺ εἴχε δέσει στὸν «Προκτέα». Εἶναι κι' αὐτὸς ὠπλισμένος ὡς τὰ δόντια.

—Κακοῦργε!, τοῦ φωνάζει, νομίζεις πῶς θὰ γλυτώσῃς τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα; Ὁ πειρατὴς ποὺ ἦταν πρὶν λίγο αἰχμάλωτός τους, γελάει!

—Ἐγὼ θὰ σᾶς σπρώξω στὸν κρατήρα!, τοῦ ἀπαντάει. Εἶδες τί τυχερὸς ποὺ εἶμαι Σέρινταν; Οἱ φίλοι μου, μόλις φύγατε ἦρθαν στὸ ἀστροπλοῖό σου καὶ μ' ἐλευθέρωσαν!

Οἱ πειρατὲς ἀρχίζουν νὰ γελοῦν μὲ τρανταχτὰ γέλια καὶ μαζί τους γελάει καὶ ὁ Λελέκης, ὁ χαζὸς καὶ καινούργιος φίλος τῶν ἡρώων τῆς Ἀστρικής Ἀσφάλειας, ποὺ δὲν καταλαβαίνει πῶς δὲν τοὺς χωρίζουν παρὰ λίγες ὥρες ἀπὸ τὸ φρικτὸ θάνατο ποὺ τοὺς ἐτοιμάζουν οἱ κακοῦργοι.

Ξαφνικά, τὰ γέλια κόβονται στὴ μέση. Ἕνα μαῦρο προᾶγμα σαλπάρει ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ πετάγεται ψηλά. Εἶναι ὁ Λῆ Πό, ποὺ ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ σκοινὶ ποὺ τὸν ἔδενε!...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 20 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 29 Ν, Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην Λέκκα 22 'Αθήναι.

Τό επόμενο τεύχος του 'Υπερανθρώπου», τό 21, που κυκλοφορεί την έρχόμενη Τετάρτη με τόν τίτλο

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

είναι ένας πραγματικός κολοσσός ήρωϊσμών, θυσιών, δράσεως καί... γέλιου! 'Η συντροφιά των ήρωϊκών αστροναυτών αντιμετωπίζει καινούργιους κινδύνους καί ό 'Υπεράνθρωπος ντέτεκτιβ άναλαμβάνει την πιό δύσκολη άποστολή της καρριέρας του ενώ ό Λελέκης βρίσκει στο πρόσωπο του Λή Πό τόν καλύτερό του φίλο γιατί τόν είπε...δμορφο!

Δέν πρέπει νά χάση κανείς τό επόμενο τεύχος, που θα είναι καλύτερο άπ' όλα τά προηγούμενα!

